

“คุณปู น้องรักยังไม่มาอีกเธอ” เสียงร่ำอรนของสไตลิสต์
 คนหนึ่งทำเอาผู้จัดการส่วนตัวของนางแบบกิตติศักดิ์หวาดหวั่น เหลือบ
 มองดีไซเนอร์สาวสวยเจ้าของห้องเสื้อบอลสซั่มที่กำลังเช็กความเรียบร้อย
 ของชุดบนร่างระหงของนางแบบเป็นครั้งสุดท้ายก่อนก้าวขึ้นสู่รันเวย์

“ใจเย็นๆ รออีกแป็บนะคะ เกือบถึงแล้ว” ผู้จัดการสาวพร่ำบอก
 เป็นรอบที่ร้อย มือข้างหนึ่งยังแนบโทรศัพท์มือถือติดข้างหู แม้เสียงตอบ
 กลับจะเป็นรอบที่ร้อยแล้วเช่นกัน ด้วยน้ำเสียงไม่รู้ร้อนรู้หนาวว่า... ‘ไม่มี
 สัญญาณตอบรับจากเลขหมายที่ท่านเรียก’

“แบบนี้จะไม่ทันเอานะ ไหนจะต้องแต่งหน้าทำผม พี่ว่าหาใครเดิน
 แทนดีกว่าไหมคุณมินท์” สไตลิสต์สาวหันมาถามดีไซเนอร์เจ้าของห้องเสื้อ
 บอลสซั่ม

“คนที่จะได้ใส่ชุดพินาเลของบอลสซั่มต้องเป็นรักสรเท่านั้น เฉพาะ
 ชุดนี้มันที่ไม่ยอมให้ใครใส่เด็ดขาด” มินธราตอบเสียงเย็นเยือก “เดี่ยว
 มันก็มาใช่ไหมพี่ปู มันคงไม่ทำให้แบรนด์ที่มันก็เป็นคนสร้างลั่นชื่อหรอก”

ผู้จัดการสาวถึงกับหน้าซีด หัวเราะแหะๆ

ความคุ้นเคยกับดีไซเนอร์ผู้นี้ทำให้รู้ดีว่าภายใต้ใบหน้าเรียบเฉยนั้น
 พายุใต้ฝุ่นคงกำลังก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว ถ้ารักสรวงยังไม่ริบมา มีสิทธิ์ที่

ได้ฝุ่นจะขยายตัวทำลายล้างงานแฟชันโชว์ให้ร่ำพณาสุรได้ง่ายๆ

“ແ່ແລ້ວคะ แ่ແລ້ว”

ดูเหมือนปัญหาจะไม่ได้มีเพียงแค่นั้น เมื่อแบ็กสเตจสาวคนหนึ่ง หอบเครื่องสำอางโทนสีชมพูหวานดีไซเนอร์ลึกลับวิ่งเข้ามาหามินธรา แต่สภาพเครื่องตัวที่เป็นพินาเลเปิดทำงานกลับมีสภาพขาดวินเหมือนถูก มีดกรีดเป็นทางยาวรอบตัว

“ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ ใครเป็นคนทำ” มินธราตวาดลั่น มือเรียวยาวหยิบเครื่องสำอางชิ้นไหนผสมผสานกับสีฟองตัวยาวขึ้นดู โทสะพุ่งขึ้น เป็นริ้วๆ เมื่อพินาเลที่ใช้เวลาสร้างสรรคเนิ่นนานถูกทำลายจนแทบจะ กลายเป็นเศษผ้า

“ทีมงานทุกคนก็วนอยู่กับนางแบบ ไม่มีใครไปเดินรูนวายุแถวชุด พินาเลเลยนะคะ” แบ็กสเตจสาวซึ่งเป็นคนพบชุดตอบเสียงลั่น ก้มหน้า งุด ไม่กล้าสบตามินธรา

“ก่อนหน้านี้พี่เดินไปเช็กของ ก็ยังเห็นชุดแขวนอยู่ปกติ” ตูณ... ดีไซเนอร์สาวประเภทสอง หนึ่งในลูกทีมบลอสซัมบอกหน้าเครียด เพราะ พินาเลแยกแขวนไว้ต่างหาก ในขณะที่แบ็กสเตจต่างรูนวายุอยู่กับเหล่านางแบบจึงไม่มีใครทันสังเกต “แล้วจะทำยังไงดีคะ ใกล้จะเริ่มแสดงแล้ว นะ แถมน้องรักก็ยังไมโผล่มา”

“เกิดอะไรขึ้นระนองมันท์ เมื่อก็มีคนวิญญูบอกพี่ว่ามีปัญหา”

ออร์เกโนเซอร์หนุ่มหัวใจสาวผู้ประสานงานก้าวลึบเข้ามายังหลัง เวทีพร้อมหญิงสาวแต่งหน้าจัดจ้านอีกคน พอเห็นชุดพินาเลถูกกรีดทั่วทั้ง ตัวหญิงสาวจึงอุทานลั่น

“ตายแล้ว นั่นชุด...ทำไมขาดแบบนี้ล่ะ”

เพียงเห็นใบหน้าหญิงสาวผู้นี้ก็ทำให้ปรอทอารมณ์ของมินธรา พุ่งปรี๊ด ก้าวอย่างรวดเร็วไปถึงตัวหญิงสาว ก่อนจะคว้าหมับเข้าที่ รอบคอระหง

“ยายเอรยหาน้ำจืด เธอใช้ไหมที่เป็นคนทำลายชุด”

“โอ้ย! จะบ้าเหอ ปล่อยฉันนะ”

“ไม่ต้องมาทำหน้าตาย ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนทำ เธอกล้าดียังไงมาทำกับชุดฉันแบบนี้”

“ใจเย็นๆ ก่อนน้องมินท์” ออร์แกโนเซอร์หนุ่มและทีมงานรีบเข้ามาดึงมินธราออกจากเอรยา

“ฉันเพิ่งเข้ามาเมื่อกี้ เธอมีหลักฐานอะไรหาว่าฉันเป็นคนทำ พาลชัดๆ”

มินธราแทบจะพุ่งเข้าไปใส่อีกครั้งหากตนไม่รั้งตัวหล่นไว้เสียก่อน “ไม่ต้องมาตีหน้าซื่อ นอกจากที่มงานก็มีแต่เธอที่ถือวิสาสะเข้าออกหลังเวที แล้วเธอก็เป็นคนที่น่าสงสัยมากที่สุด”

“พูดให้มันดีๆ หน่อยนะ ฉันแค่อยากเรียนรู้วิธีจัดงานแฟชั่นโชว์ เธอคิดได้ยังไงว่าฉันเป็นคนทำลายชุด ปรักปรำกันแบบนี้เพียงพอฐานหมิ่นประมาทซะหรอ?”

“หยุด ใจเย็นๆ ก่อนทั้งสองคน ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาทะเลาะกันนะฮะ” ออร์แกโนเซอร์หนุ่มรีบเข้ามาสงบศึก “ใครจะเป็นคนทำเอาไว้ก่อนเถอะ มาคิดกันก่อนดีไหมว่าจะทำยังไง อีกไม่กี่นาทีก็จะเริ่มแสดงแล้ว ฟินาเลกลายเป็นแบบนี้ แถมน้องรักก็ยังไม่ถึง”

“หี จะทำอะไรได้ ชุดกลายเป็นเศษผ้าขี้ริ้วแบบนี้ เอ...แต่ความจริงมันก็ได้วิเศษวิโสอะไร ถึงมีชุดนี้ก็คงไม่ทำให้ห้องเสื้อโนเนมของเธอโด่งดังขึ้นมาได้หรอก”

“ว่าไงนะ” คราวนี้คนที่ปรี่เข้าหาหญิงสาวกลับเป็นดีไซเนอร์สาวประเภทสองและบรรดาลูกทีมบลอสซัมอีกสามคน ส่งผลให้ออร์แกโนเซอร์หนุ่มต้องรีบกันเอรยาออกห่าง

“พอฮะพอ คุณเอรยาออกไปก่อนนะฮะพี่ขอร้อง”

เอรยามองคูกรณ้อย่างเหยียดหยาม ก่อนจะเหินหน้าเดินออกจาก

หลังเวที

แต่พอพ้นประตูเท่านั้น หญิงสาวก็หัวเราะลั่นด้วยความสะใจ
“สมน้ำหน้า ทำอวดดีคิดว่าเป็นดีไซเนอร์ดัง คิดเหอว่าฉันจะยอม
ให้แกประสบความสำเร็จง่ายๆ นังมันท์...แกก็เป็นได้แค่อยายเด็กนอกคอก
เท่านั้นแหละ”

“ยายหน้าจั่วเอ๊ย คอยดูนะฉันไม่ยอมให้เรื่องนี้จบง่ายๆ แน่”

มินธารากัดกรามแน่น จ้องตรัสยาวสีชมพูหวานซึ่งทุ้มเทแรงกายแรงใจ
และสภาพขาดวินทั้งตัว ทำไมแพชั่นโชว์ครั้งแรกของบลอสซั่มถึงมีปัญหา
และอุปสรรคเยอะขนาดนี้ ฟินาเลก็ใช้การไม่ได้ ยายเพื่อนตัวดีผู้รับหน้าที่
สวมชุดนี้ก็ยังไม่มา

“พี่ว่าน้องมันท์อคติเกินไปรีเปล่า คุณเอเธียคงไม่ทำเรื่องร้ายกาจ
แบบนั้นหรอก” ออร์แกไนเซอร์หนุ่มท้วงอย่างหวาดๆ

“อคติขึ้นเหอ พี่อ้วนรู้จักยายเอเธียน้อยไป สำหรับยายนั้น เรื่อง
แค่นี้ไม่ถึงว่าร้ายกาจหรอก” เสียงใสแทบแหว “พี่อ้วนนั้นแหละ ทำไม
ต้องหงอยยอมยายนั่น ถ้าเพราะยายนั่นเป็นลูกเจ้าของบริษัทสปอนเซอร์
ก็อย่าลืมนะแม่ของมินท์ก็เป็นสปอนเซอร์รายใหญ่ของงานนี้เหมือนกัน”

ออร์แกไนเซอร์หนุ่มเหวอเล็กน้อย “เอ่อ...เอาเถอะสะ ยังไงตอนนี้
เรามาคิดก่อนดีกว่าว่าจะทำยังไงต่อไป”

อคติบ้าบออะไร มินธाराู้จักนิสัย ‘ยายเอเธียหน้าจั่ว’ ดีกว่าตัว
ยายเอเธียเองซะอีก หล่อนแน่ใจเลยว่าต้องเป็นฝีมือยายนั่นร้อยเปอร์เซ็นต์
เป็นการกลั่นแกล้งที่ไม่ต่างจากสมัยเด็ก ไม่ต่างจากสมัยที่ยายเอเธียกับ
ลูกพี่ลูกน้องคนอื่นๆ พากันกดขี่ข่มเหงมินธารา

หลายคนอาจแปลกใจถ้ารู้ว่ามินธารากับเอเธียเป็นญาติกัน ญาติ
ที่ไม่คิดจะนับญาติ เวลาเจอกันต่างคนจึงทำตัวประหนึ่งผู้แปลกหน้าที่อยู่
กันคนละขั้วโลก

ซึ่งถ้ามันเป็นเช่นนั้นต่อไปคงไม่เป็นไร

แต่ยายหน้าจั่วذنมาเล่นถึงบลอสซัมของหล่อน...บลอสซัมซึ่งเป็น
ดังชีวิตจิตใจ

สมาชิกบลอสซัมต่างทุ่มเทหยาดเหงื่อแรงกายและสมองสร้างสรรค์
บลอสซัมให้เป็นที่พึงพอใจของสาว ๆ ใส่ใจทุกรายละเอียดในทุกๆ ขั้นตอน
ทุกคนต่างมีความสุขเวลาเห็นสาว ๆ ยิ้มกว้างเมื่อสวมใส่ชุดที่ได้ออกแบบ
มินธราแค่ต้องการให้แบรนด์เล็กๆ แรนด์หนึ่งผลักดันให้ผู้หญิงรักสวย
รักงาม มีความมั่นใจในการแต่งตัวมากขึ้น เหมือนกับชื่อแบรนด์ที่แปล
ตรงตัวว่า ‘ผลิดอก’ การทำให้คนใส่เป็นดังดอกไม้แรกแย้มตามสมัยนิยม

เหตุผลเหล่านี้ทำให้บลอสซัมมีลูกค้าประจำเหนียวแน่น ภายใน
ระยะเวลาเพียงสองปีคำว่า ‘สาวบลอสซัม’ ก็เป็นที่กล่าวขวัญในหมู่
แฟชั่นนิสตาเมืองไทย

มินธราจะไม่ยอมให้เธอยามาทำให้บลอสซัมของหล่อนต้องเสีย
ชื่อเสียงเด็ดขาด

“พี่อ้วน เหลือเวลาอีกเท่าไรกว่าจะถึงคิวฟินาเล่” มินธราหันมา
ถามออร์แกไนเซอร์หนุ่ม

“เราจะต้องเริ่มแสดงในอีกห้านาที กว่าถึงคิวฟินาเล่ก็อีกประมาณ
ยี่สิบนาที คงต้องตัดทิ้ง...”

“โอเค มินท์จะจัดการให้เสร็จภายในยี่สิบนาที พี่อ้วนออกไปดูแล
งานด้านนอกเถอะค่ะ”

“ฮ้า! น้องมินท์จะทำอะไร อย่าบอกนะว่าจะซ้อมชุดฟินาเล่ คง
ไม่ไหวหรอกมั้งสภาพแบบนั้น อีกรอย่าน้องรักก็ยังไม่แน่ว่าจะมา...”

“คุณรักสรมาแล้ว”

ออร์แกไนเซอร์หนุ่มยังพูดไม่จบประโยค เสียงตะโกนของแบ็กสเตจ
คนหนึ่งก็ดังขึ้น เพียงเท่านั้นเส้นความเครียดที่ตึงเขม็งแทบจะขาดของ
ทุกคนก็พอจะหย่อนคลายลงได้บ้าง โดยเฉพาะผู้จัดการของนางแบบสาว

ที่ถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่

แต่สภาพของหญิงสาวร่างสูงเพรียว ผิวสีแทน กำลังยื่นหอบพิงขอบประตู ผมเผ้าซึ่งมัดเป็นหางม้ายุ่งเหยิงไม่เป็นทรง เสื้อผ้าเประอะเปื้อนคราบฝุ่นหม่นๆ ทำให้แต่ละคนอ้าปากค้าง

“ยายรัก ไปพัดกับหมาที่ไหนมา”

รักสรวกมือเป็นเชิงห้ามไม่ให้ไป...ผู้จัดการส่วนตัวบน หล่อนเห็นเพื่อนสนิทยังยืนนิ่งและจ้องตาเขียวปัด

“ขอโทษจริงๆ ฉันรีบแล้วนะมินท์ เสร็จจากกองถ่ายก็รีบรถมาเลย แต่รดันเสียฉันเลยนั่งมอเตอร์ไซด์มา ดันดวงซวยรถล้มจนเป็นอย่างนี้”

“เลิกอ้างเลยแก ฉันไม่มีเวลามานั่งฟังข้ออ้างของแกหรอก รีบไปแต่งหน้าทำผมซะ แกจะต้องใส่ฟิโนเลของบลอสซัมขึ้นโซว์ให้ได้”

มินธาราบอกเพื่อนด้วยน้ำเสียงมดมน ทำเอารักสรวต้องรีบเดินกะเผลกตามแรงลากของสไตลิสต์ไปหาช่างแต่งหน้าและช่างผมตรงโต๊ะกระจก พอนั่งลงบนเก้าอี้เรียบร้อย มือหลายมือก็แทบจะdingทิ้งหล่อนด้วยความว่องไว

“เอาจริงหรอฮะน้องมินท์ ไม่ไหวหรอกมั้ง พี่ว่าตัดฟิโนเลทิ้งเถอะมาถึงขั้นนี้แล้ว” ออร์แกไนเซอร์หนุ่มจ้องดีไซเนอร์สาวเหมือนหล่อนเพี้ยนไปแล้ว แม้จะเคยเห็นความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของดีไซเนอร์สาวผู้นี้มาก่อน แต่ดูยังงั้นชุดที่ชาดวันละทะเลขนาดนั้นคงไม่สามารถนำมาใช้งานได้อีก

มินธาราเหยียดยิ้ม “เดี๋ยวจะทำให้เป็น wildflower แบบฉบับ gone wild ให้ดู”

เมื่อเสียงเพลงดังขึ้นเป็นสัญญาณเริ่มการแสดงแฟชันโชว์ ความซุลมุนจึงเริ่มขึ้นด้วยเช่นกัน นางแบบออกไปเดินเฉิดฉายด้วยท่วงท่าสวยงามบนรันเวย์ ก่อนจะกลับมาสร้างความวุ่นวายให้แก่ทีมงานอีกครั้ง

ในรอบถัดมา ทีมงานหยิบเสื้อผ้าขนราวแขนสวมใส่ให้นางแบบตามกำหนด ตกแต่งเครื่องประดับต่างๆ ให้อย่างเร่งรีบ เรียกว่าหลังเวทีวุ่นเป็นหนูติดจั่น ขณะบนรันเวย์นางแบบต่างสบและเยือกเย็น

งานลักซ์เซอรีแฟชั่นวิกคอลเลกชันสปริง-ซัมเมอร์ของปีนี้ ห้องเสื้อบลอสซัมซึ่งกำลังโด่งดังในวงการแฟชั่นเมืองไทยได้รับเชิญจากห้างสรรพสินค้าลักซ์เซอรีให้เข้าร่วมเป็นครั้งแรก โดยเป็นโชว์ชุดสุดท้ายในวันสุดท้ายของงาน

ห้องแกรนด์บอลรูมเนรมิตให้กลายเป็นสีดำนสนิท รันเวย์ปูหญ้าเทียมสีเขียวเข้ม เช่นเดียวกับเพดานที่น้ำไม่ระเนงพันเถาไม้มาวางพาดเพื่อให้ใบไม้สีเขียวสดห้อยระย้า พร้อมฉายไอซ์สีขาวจางคล้ายหมอกเหมือนหลดมาอยู่ท่ามกลางโอเอซิสใจกลางกรุง

คอลเลกชันสปริง-ซัมเมอร์ ภายใต้คอนเซปต์ ‘Wildflower Blossom’ โดดเด่นที่ผ้าพิมพ์ลายดอกไม้ และลายกราฟิกสุดเก๋ โทนสีหวานเย็นตา บนเครสเนื้อผ้าฝ้าย ชีฟอง ลินิน และซาตินโปร่งสบาย กับเทคนิคการจับเดรปหลากหลายตามสไตล์บลอสซัม

ดีไซเนอร์สาวไฟแรงสูงแห่งห้องเสื้อบลอสซัมได้แรงบันดาลใจมาจากดอกไม้ป่าซึ่งแบ่งบานท่ามกลางป่าลึก เติบโตออกดอกสวยแปลกตาโดยไม่ต้องรดน้ำใส่ปุ๋ย เจกเช่นธรรมชาติของผู้หญิงทุกคนที่ต่างมีความสวยงามอยู่ในตัว โดยไม่ต้องแต่งเติมอะไรมากมาย ฉะนั้นการแต่งหน้าทำผมภายใต้คอนเซปต์นี้จึงเน้นเป็นธรรมชาติที่สุด โดยแต่งหน้าบางๆ ทรงผมปล่อยยาวย้วยให้ฟูฟอง สวมรองเท้าแฮนด์เมดสั้นเตี้ยดีเทลสวยๆ เติบนรันเวย์หญ้าเทียม เหมือนดอกไม้ป่าออกมาเริงระบำ

“แก้หน้าไปอย่างนี้ก่อน” มินธราภอนนายใจเอื้อกใหญ่หลังจัดชุดฟิnaleให้รักสรเรียบร้อย

บรรดาทีมงานมองตามชนิดไม่ยากเชื่อสายตา คำว่าแก้หน้าไม่ควรรู้ใช้อย่างยิ่ง เพราะฟิnaleบนร่างระหงของรักสรขณะนี้เพอร์เฟกต์

ยิ่งกว่าตอนคัดเลือกเสียอีก

มงกุฎดอกไม้ดอกโตสวมอยู่บนผมยาวสยายที่ยีให้ฟูฟ่อง เราะ
เดรสสีชมพูหวานจากเดิมที่จับเดรสตามข้างลำตัวมาจับเดรสจากชาย
กระโปรงที่ขาดวันขึ้นมาถึงช่วงตัวด้านหน้า ก่อนจะนำดอกกลี๋ยงขาวมาติด
ทับ กลายเป็นเดรสสั้นเผยให้เห็นท่อนขาเรียวสวยพอเหมาะพอดี รอย
ขาดทั่วตัวที่ไม่สามารถเย็บปิดได้ในเวลาอันสั้นแต่งเติมด้วยเทคนิค
การจัดดอกไม้ปลอมหลากสีโดยนำมาจากบริเวณงานนั่นเอง ยิ่งทำให้ชุด
ขาดๆ ดูเป็นธรรมชาติเหมาะกับคอนเซปต์ Wildflower ได้อย่างแท้จริง

มันเหลือเชื่อมากๆ ที่มินธราสามารถทำให้ชุดที่ขาดเป็นเศษผ้า
กลับมาสวยงามเหมือนชุดใหม่ได้ภายในเวลาอันสั้น ถึงอย่างนั้นสมาชิก
บลอสซั่มทั้งหกชีวิตก็เกือบเอาตัวไม่รอดจากการเข็มตำจนแทบจะพรุน
ทั้งมือ แต่ก็นั่นแหละ ถ้าไม่มีลูกทิมที่เข้ากันได้เป็นอย่างดีเหมือนลูกทิม
บลอสซั่ม งานคงไม่ออกมาได้รวดเร็วเพียงนี้

“เดินแบบกระฉับกระเฉง สดใสเหมือนเด็กๆ นะแก” มินธราว่า
พลางดันรักสรให้ไปรอที่ไลน์เพื่อเตรียมออกสู่รันเวย์ แต่แรงผลักดันให้
รักสรเซ่เกือบล้มเพราะข้อเท้าแพลงจากอุบัติเหตุรถล้ม จนมินธราชักเริ่ม
หัวน

“แกไหวรีเปล่า งานนี้ไม่ใช่แค่ชื้อแกกับฉัน แต่หมายถึงบลอสซั่ม
ของเราเชียวนะ”

“รู้แล้วว่ ฉันไม่ทำให้เสียชื่อแบรนด์ที่แกอุตส่าห์สร้างขึ้นมา
หรอก”

ความตึงเครียดและความวุ่นวายหลังเวทีคลาคลงเมื่อการ
แสดงเสร็จสิ้นไปได้ด้วยดี ชุดฟิโนเลสร้างความฮือฮาให้แก่คนดูเป็นอย่างมาก
ต้องชื่นชมรักสรที่ไม่ทำให้ผิดหวัง เพราะเมื่อก้าวขึ้นสู่รันเวย์ หล่อน
เดินด้วยท่วงท่าของนางแบบมืออาชีพ ไม่แสดงความเจ็บปวดให้เห็น

แม้แต่เน้อย

เสียงปรบมือดังขึ้นเมื่อดีไซเนอร์สาวแห่งห้องเสื้อบลอสซั่มก้าวมา ยืนเคียงข้างรักสที่สวมชุดฟีนาลาด้านหน้าเวที มินธราโค้งขอบคุณ บรรดาแขกที่มอดูแพชั่นโชว์ เหยียดยิ้มอย่างอวดดีเมื่อสบตากับเอรยาซึ่งนั่ง กอดอกจ้องหล่อนเหมือนอยากจะกินเลือดกินเนื้อ...ท่าทางคงเจ็บใจนำดู

แล้วดวงตาริยาก็หันมายังชายหนุ่มร่างสูงแข็งแรงสวมสูทสีเทา เข้ม เขาถือช่อเยอบีร่าคละกุหลาบสีชมพูหวานมามอบให้หล่อนข้างเวที มินธราชักเวียนหัว ทั้งเสียงฮือฮาและแสงแฟลชชาวโพลนระยิบระยับ จากการประดั่งรัวชัดเตอร์ของพวกนักข่าว

“เป็นโชว์ที่สวยงามมากครับ คุณเก่งมาก”

ชายหนุ่มพูดด้วยเสียงทุ้มนุ่ม นัยน์ตาสีนิลคมเข้มบนดวงหน้า คมคายน่ามอง ริมฝีปากบางหยักสวระบายยิ้ม กลิ่นน้ำหอมคลาสสิก นุ่มนวลจากร่างสูงตรงหน้าเหมือนมีมนตราตรึงความสนใจจากมินธรา จนเขายื่นมือออกมาเพื่อสัมผัสกับมือหล่อนนั้นละ หล่อนจึงรู้ตัว

“ขอบคุณค่ะ”

กลับมาหลังเวที สภาพยิ่งวุ่นวายกว่าเก่า บรรดานักข่าวและ เพื่อนพ้องหลายคนต่างทยอยเข้ามาแสดงความยินดีกับมินธรา หล่อน ให้สัมภาษณ์บรรดานักข่าวที่มารุ่มล้อม ก่อนจะหันมาเห็นหญิงวัยกลาง คนท่าทางสง่างามกับหญิงสาวใบหน้านวลกระจ่างเดินอมยิ้มมาทาง หล่อน

“ไย ยายลูกสาวคนสวย ยินดีด้วยนะจ๊ะ” คุณหญิงผกามาตบส่งช่อ กุหลาบขาวให้มินธรา ยืนจุมูกโด่งเล็กแตะแก้มบุตรสาวเบาๆ จนใบหน้า นวลเนียนแดงระเรื่อเพราะความไม่เคยคุ้น

“ทำอะไรของแม่คะ”

“แสดงความยินดีไง”

เมธาวีหัวเราะกับท่าทางเขินอายของพี่สาว จนนัยน์ตาสีนิลวาวหันมาจ้องเขม็ง หล่อนจึงรีบตะครุบปาก “ยินดีด้วยค่ะพี่มัทธัน อันนี้ของขวัญจากคุณพ่อ คุณพ่อบอกเมธว่าถ้ากลับมาไม่ทันให้เอาให้พี่มัทธัน”

“อีกแล้วสิน่า” มินธราสายหน้าขณะรับกล่องสี่เหลี่ยมกำมะหยี่มาเปิดดู สร้อยคอทองคำขาวประดับจี้เพชรรูปกลีบดอกไม้วางอยู่ภายใน “มาไม่ได้ทีไร ส่งของกำนันลแทนทุกที”

“แล้วขอบไหมล่ะ” ผู้เป็นมารดาถามเมื่อเห็นลูกขมวดคิ้ว แต่ค่อยๆ คลายออกพร้อมรอยยิ้มกว้าง

“ขอบสิคะ สวยขนาดนี้”

“สวัสดิ์ค่ะอาผกา ใญ่ยายเมย์” เสียงใสๆ พร้อมร่างสูงโปร่งที่สวมเสื้อยืดกางเกงยีนมอมแมมทำให้สองแม่ลูกเลิกคิ้ว

“พี่รัก ตอนใส่ชุดพินาเลอย่างกับนางฟ้า ใญ่ตอนนี่โทรมชะ...”

รักสรยืมแท่งกับคำทักของเมธาวี ไม่อยากพูดถึงวีรกรรมการสายของตัวเองเท่าไรนัก

“ทำเรื่องวุ่นวายนะสิ เขาว่ากันทั้งงานเพราะยายนี่”

“แหมพูดซะ ฉันไม่ใช่ตัวสร้างปัญหาเหมือนพี่สาวแถมซะหน่อย”

รักสรแหวะกลับ ทำให้คุณหญิงผกามาศกับเมธาวีเลิกคิ้วสงสัย จนมินธราต้องรีบดับบทเพราะไม่อยากให้มารดารับรู้ปัญหาระหว่างหล่อนกับญาติฝ่ายท่าน

“ไม่ต้องอ้ำอึ้งเลย เอะจะตะกรมอเตอร์ไซค์แล้วยังจะพูดมาก เห็นเดินคล่องอย่างนี้แต่ความจริงขาแพลงอยู่นะคะ”

“อ้าว ไหนให้อาตุชิ” คุณหญิงผกามาศก้มลงจับข้อเท้ารักสร ทำให้รักสรต้องก้มตามเพราะรู้สึกกระดูกที่มารดาเพิกเฉยแลใส่ใจหล่อนถึงเพียงนี้ “โห บวมมากเลยนะ ไปหาหมอดีกว่ามั้ง”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เดี่ยวให้พี่ปูพันข้อเท้าให้ก็พอ”

“ไม่ได้นะ ตะกรมอเตอร์ไซค์ไม่ใช่หรอ หัวฟาดรีเปลา อ้าวไปให้

หมอเช็กดีกว่ามั้ง เกิดเป็นอะไรขึ้นมาจะทำยังไง”

รักสรวบคำด้วยรอยยิ้ม หล่อนไม่เคยรำคาญเลยเวลาคุณหญิง
ผกามาตคอยเป็นห่วงเป็นใย กลับรู้สึกดีใจเสียอีกที่ยังมีคนคอยเป็นห่วง
หล่อนเหมือนลูกหลาน รักสเคยเห็นเด็กหลายคนที่รำคาญการห่วงใย
หรือการเจ้ากี้เจ้าการของคนเป็นแม่ แต่สำหรับเด็กกำพร้าอย่างรักส มัน
เป็นสิ่งที่พิเศษสุดที่สร้างความอบอุ่นให้หัวใจ

“โอ้ย หอมค่ะ หอมมากมาย”

เสียงรำพันของคุณ...ดีไซเนอร์สาวประเภทสอง หนึ่งในลูกทีม
บลอสซั่มดังไม่หยุดตั้งแต่ขึ้นรถ

มินธราหเลื้อยบมองกระจกมองหลัง เห็นตุนกกำลังกอดช่อดอกไม้
สีชมพูหวานที่หล่อนได้รับจากชายหนุ่มแปลกหน้าไว้แน่น โดยลูกน้องอีก
สามสาวสวย คือ หินงี เข้ม และปัท พวกกันแย่งชื่นชมดอกไม้ในอ้อมกอด
ของคุณยกใหญ่

มินธราขมวดคิ้ว...จะแย่งกันทำไมไอ้ช่อนี้ ทำयरยังมีช่อดอกไม้
อีกเป็นสิบ

“เป็นอะไรกันนักหนา” มินธราเอ่ยถาม รำคาญเต็มที ทว่าเมื่อช่าง
หนึ่งซึ่งจับพวงมาลัยรถกลับถูกตุนกดึงไปหอมพอดใหญ่

“เฮ้ย ทำอะไรของพี่” หญิงสาวชนลูกชู้ รีบหดมือกลับแล้วเซ็ด
อย่างสะอิดสะเอียน

“ก็แหม มือช่างนี้ไม่ใช่เธอที่เจ้าชายจับ พี่ละอิจจาจ้ะ รู้ดีเดินออกไป
ไปหน้าเวทีด้วยก็ดี ตัวเป็นๆ ไกลๆ คงหล่อกว่าในหนังสือหลายพันเท่า”

“เจ้าชายไหน” คิ้วเรียวขมวดมุ่น พร้อมกับเสียงโอดโอ้ยเมื่อมือ
เรียวของคนช่างกายขัดเผียะเข้าเต็มหน้าผาก “เจ็บนะไอ้รัก”

“ก็คุณกรรินทร์ไง ไม่รู้จักได้ไง ถ้าไม่มีเขา คงไม่มีงานแฟชั่นวิก
ประจำห้างลักซ์เซอรีจนถึงทุกวันนี้”

“แล้วใครจะไปรู้ เรียกเจ้าชายๆ กับออกชื่อดีๆ สิ” นัยน์ตาสีนิลมองอย่างคาดโทษ...เดี๋ยวก็พาเข้าวัดแทนโรงพยาบาลชะหрок อาศัยรณคนอื่นยังมาทำแบบนี้ ถ้าไม่ติดที่ปู...ผู้จัดการส่วนตัวของยายนี่ขอร้องเพราะต้องไปทำธุระ แม้จะย่นลงข้างทางซะเลย

“คุณกรินทร์ สรรพมุนินทร์ เขาเป็นประธานคนใหม่ของสยามมุนินทร์กรุ๊ปไงคะ ฉายาเจ้าชายแห่งวงการห้างค้าปลีก นี่ไงคะ...คนนี่” ตูณยืนนิตยสารให้มินธราดู ซึ่งมีภาพชายหนุ่มคนดังกล่าวยิ้มมาดเท่อยู่บนปก...ถึงขนาดนิตยสารแบบนี้ สงสัยที่ตูนจะคลั่งมาก

“เพิ่งได้เป็นประธานเมื่อปีก่อน หลังจากที่ย้ายมุนินทร์กรุ๊ปยอดตกขาดทุนจนเกือบถูกฟ้องล้มละลาย เขาเข้ามาบริหารแค่ปีเดียวก็ทำกำไรให้สยามมุนินทร์กรุ๊ปได้ทะลุเป้าจนกลับมาแข็งแกร่งอีกครั้ง ที่ได้ฉายาเจ้าชายแห่งวงการห้างค้าปลีกก็เพราะงี้แหละค่ะ เหมือนเป็นผู้กอบกู้สยามมุนินทร์กรุ๊ป”

“เก่งขั้นเทพจริงๆ แถมยังสูง ขาว หล่อ แต่ว่านะ...ท่าทางเจี๊ยบๆ หึงๆ ไปนิด”

บ๊อทออกความเห็น ทำเอามินธราหูลุดหัวเราะก๊ากกับความคิดของตัวเอง

“เป็นเกย์รึเปล่า”

“โห ยายตาถั่ว อย่างคุณกรินทร์ไม่เป็นเกย์หรอก คบๆ เลิกๆ กับผู้หญิงตั้งหลายคน ยายหน้าจั่ว...พี่สาวแกก็คนนึงละ”

“ไม่ใช่พี่สาวฉัน แล้วก็เลิกพูดถึงยายคนที่เกือบทำให้แฟนชั่วคราวแรกของบลอสซั่มล่มซะที นึกแล้วยังโมโหไม่หาย”

“เฮอๆ ล้อเล่นหน่อยเดียว จริงจังเหลือเกิน”

มิน่า ตอนนายกรินทร์ยื่นดอกไม้ให้มินธรา ยายเอะยาหน้าจั่วทำท่าเหมือนอยากจะกระโจนขึ้นมาขย้ำคอหล่อน สงสัยจะหึงแฟนเก่าเสียตาย...ถ้ารู้ก่อนหล่อนจะกระโดดหอมแก้มนายนั้นซะเลย

“พูดถึงเรื่องนี้ พี่กับปัทไปร่วมวงเมาท์กับคุณอ้วนมา” ดูนัยน์
โบหน้าแทรกกลางระหว่างเบาะด้านหน้า ท่าทางคงค้นปากเต็มที

“เขาลือกันว่าพี่เจ้าชายเล็กกับพี่สาวน้องมันท์ เอ๊ย ไม่ใช่ ยายเธ-
ยาน้ำจืด เพราะเจ้าชายไปชอบคุณหญิงผกา รู้สึกจะพากันไปกินข้าว
ติ๊กอล์ฟ ออกงานด้วยกัน เป็นข่าวหน้าสังคมให้เห็นเป็นประจำ”

ชื่อของมารดาเจ้านายทำให้บรรดาลูกน้องและเพื่อนสนิทเสียวูบ
หลายคนรีบสะกิดตุน แต่ดูเหมือนเจ้าหล่อนคงอยากกระจายข่าวจนลืม
ว่า ‘คนที่พูดถึง’ กับ ‘คนที่พูดให้ฟัง’ มีความสัมพันธ์กันยังไง

“แปลกไหมคะ แฟชั่นโชว์ของดีไซเนอร์คนอื่นในงานเจ้าชายไม่เคย
โผล่มา กลับมานั่งดูแฟชั่นโชว์ของน้องมันท์ซึ่งเป็นลูกสาวคุณหญิงผกา
แถมยังเอาช่อดอกไม้มาให้ถึงขอบเวที อย่างนี้ไม่เรียกว่าเข้าทางลูกแล้ว
จะเรียกว่าอะ...”

เสียงพูดเจ็ยแจ้วของตุนกลับเจียบลงเมื่อรถเบรกดั่งเอี้ยดตรงแยก
ไฟแดงพอดิบพอดี โบหน้าขาวๆ ของดีไซเนอร์สาวประเภทสองกระแทก
กับคอนโซลรถเต็มแรงจนคราง กำลังจะเปิดปากต่อว่าการขับรถของ
เจ้านายสาว ก็เห็นแววคมกริบวาววับดุจเพลิงสีทองในดวงตาริยาว

เวร! ดันลืมนึกว่ากำลังพูดให้ใครฟัง...

บรรยากาศในรถมินิแวนสีบรอนซ์เงินเจียบกริบ หลายคนรู้สึกถึง
พายุที่ก่อตัวรุนแรงในอารมณ์ของคนขับรถสาว ตุนรีบถอยกลับมานั่ง
สงบเสงี่ยมกับเข็ม หนึ่ง และปัทด้านหลัง ขึ้นพูดมากกว่านี้มีสิทธิ์โดนเตะ
โด่งลงจากรถแน่ๆ

กรินทร์ สรรพมุนินทร์...

ชื่อนี้ก้องอยู่ในโสตประสาทของมินธราซ้ำแล้วซ้ำเล่า ริมฝีปาก
บางเม้มแน่นจนเป็นเส้นตรง โบหน้าคมคายของชายหนุ่มร่างสูงแข็งแกร่ง
ทำให้นินธรายากกรี๊ดออกมาดังๆ

นี่กำลังกล่าวหาว่าแม่หล่อนมีชู้อยู่ชัดๆ

เมื่อเรียวกะชาทช่อเยอปีว่าคละกุหลาบสีหวานจากตักของตุน
พลันเลื่อนกระजरถลง ไม่ทันที่บรรดาตูกน้องจะอ้าปากร้อง มินธาราก็
เหวี่ยงช่อดอกไม้สีหวานทั้งลงข้างคู้น้ำดังเป็นของน่าขยะแขยง

สาธุ...ชาตินี้ขออย่าได้เกี่ยวดองข้องแวะกับเจ้าช่อดอกไม้ช่อนี้อีก
เลย

2

ประตูรั้วอัลลอยขนาดใหญ่เปิดเพราะคนบนรถกด
รีโมตในมือ มินธราหาวหอดใหญ่ขณะขับมินิแวนสีบรอนซ์เงินเข้ามา
ตามถนนคอนกรีตที่ทอดยาวสู่ตัวบ้านสไตล์ตะวันตกท่ามกลางสวนพันธุ์
ไม้สีเขียวครึ้ม

เมื่อคืนเหล่าสมาชิกบอสซุ่มสนุกสนานกันเต็มที่ โดยเฉพาะ
รักสร ขนาดหมอพนข้อเท้าพร้อมสังกะสีหนักสั่งหนาไม่ให้ใช้เท้ามาก เจ้าหล่อน
ยังดันกระจายตามบรรดานางแบบ ดีไซน์เนอร์ และทีมงานที่มาร่วมฉลอง
ความสำเร็จของงานลักซ์เซอรีแฟชั่นวิกในผับหรูใจกลางกรุง

และก็เป็นอย่างที่มีมินธราคิด หล่อนเป็นคนไม่ชอบเครื่องตี้ม
แอลกอฮอล์ ถ้าจำเป็นก็จะตี้มแค่ระดับของตัวเอง ไม่ติดลมเมาหัวราน้ำ
เพราะเวลาเห็นสภาพคนเมาที่โฉบอกตามตรงหล่อนปวดหัวแทน โดย
เฉพาะผู้หญิง ตี้มกันจนไม่ได้สติ ควบคุมตัวเองไม่ได้ ถ้าเกิดเหตุร้าย
อะไรขึ้นมาจะคุ้มกันไหม

นั่นจึงเป็นเหตุผลให้ยายพวกนี้อาศัยรถของหล่อนเดินทางมาด้วย
ขากลับลูกน้องและเพื่อนสนิทเมาแถมไม่ได้สติ จนมินธราต้องแบกร่าง
หนักๆ ถึงสี่ร่างมาหาที่นอนที่ใกล้ที่สุด ซึ่งก็คือคอนโดฯ ของรักสร

แถมตื่นเข้ามาบรรดาลูกน้องและเพื่อนสนิทต่างเกิดอาการเมา

คางจันต้องขอยุดพัก มินธราจึงต้องไปเปิดห้องเสื้อเพียงลำพัง ต้องทำงานตัวเป็นเกลียว ไม่มีแม้แต่เวลาดื่มน้ำกินข้าว เห็นได้ชัดว่าแพชั่นโชว์เปิดตัวบลอสซัมเมื่อคืนเรียกลูกค้าเข้าร้านได้อย่างกับบลอสซัมแจกชุดฟรี ผู้ซื้อติดต่อกันมากมายจนรีบอร์ดอร์ไม่หวาดไม่ไหว หล่อนกับพนักงานขายแทบจะแย่งร่างทำงาน ไม่คิดว่าผลตอบรับจะดีขนาดนี้

เมื่อรถมินิแวนชะลอจอดข้างรถยนต์สภาพเก่าคร่ำครึสีลอกแทบทั่วคัน ใบหน้าคมหวานก็กลายเป็นนูนตึงจนน่ากลัว

มินธราก้าวลงจากรถด้วยความรวดเร็วพอลๆ กับเด็กรับใช้สาวซึ่งปราดเข้ามาช่วยถือของด้วยรู้หน้าที่ แต่เมื่อสายตาสบเข้ากับนัยน์ตาสีนิลวาววับของคุณหนูคนโตของบ้าน หล่อนถึงกับสะดุ้งเหือก

“ไอ้หมอนั่นมาหาเมย์เธอ”

เสียงนั้นห้วนจัด ขาเรียวก้าวฉับๆ ไปยังตัวบ้านโดยไม่รอคำตอบ ปล่อยให้เด็กรับใช้เสียววาบ รู้ดีว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น

“มินท์” เมื่อเห็นร่างเล็กของบุตรสาวเดินผ่านประตูเข้ามา คุณหญิงผกามาศก็รีบรุดมารับหน้า ถ่วงเวลาระเบิดลงทันที “ใจเย็นก่อนลูก”

“ไอ้ยุทธมาหาเมย์เธอแม่”

“แม่ขอร้องนะ ปล่อยให้ครอบครัวเขาคุยกันบ้างเถอะ”

“มันอยู่ไหนคะ”

เสียงใสเคร่งขึ้นเมื่อเห็นท่าทางอดอดของมารดา มินธราผละจากคุณหญิงผกามาศ ก้าวตัวปลิวไปยังประตูหลังบ้าน สายตาวาวกวาดทั่วสวนพันธุ์ไม้ยืนต้นและไม้พุ่มมีดครีမ် กระทั่งชะงักเพราะแสงไฟสีนวลบนศาลาทรงหกเหลี่ยมริมคลอง

เมธาวีนั่งคุยกับชายหนุ่มท่าทางมอซอ มีเด็กชายตัวเล็กนั่งอยู่บนตักชายหนุ่ม เมื่อเมธาวีเหลือบมาเห็นพี่สาว หญิงสาวถึงกับสะดุ้งลุกพรวด

“พี่มินท์...”

มินธราอย่างสามชุกมาตามทางเดินพื้นหินศิลาแลง พอถึงที่หมายก็กระซอกแซกเชื้อเชิญของชายหนุ่มจนเขาเซตามแรง “ออกไปจากบ้านนี้ได้แล้ว”

“เดี๋ยวค่ะพี่มัทน์ ยุทธแค่แหวะเอาของเล่นมาให้แฟนต้า”

มินธรายิ้มอย่างเย้ยหยัน “มีเงินซื้อของเล่นให้ลูก แต่ไม่มีปัญญาเลี้ยงลูกเมีย”

ชายหนุ่มเหมือนถูกตบหน้าอย่างจัง ไม่เจ็บ...แต่ชาจนทำได้อย่างเดียวคือยืนแข็งที่อออยู่อย่างนั้น

เขาไม่สามารถตอบโต้อะไรได้ เพราะความจริงเป็นดังคำพูดของมินธรา ลำพังตัวเขาตอนนี้ยังแทบเอาตัวไม่รอด เพราะความอ่อนต่อโลก ความไวใจคนง่ายของเขาทำให้เมธวีกับแฟนต้าต้องลำบากไปด้วย

“ป้ามัทน์” เด็กชายตัวเล็กเดินมากอดเอวคุณป้าพลางร้องไห้ “อย่าไล่พ่อนะ แฟนต้าอยากคุยกับพ่อ แฟนต้าอยากอยู่กับพ่อ”

สีหน้าเคร่งเครียดของมินธราค่อยๆ ผ่อนคลายลง ความรู้สึกเก่าๆ ในสมัยเด็กผุดขึ้นเมื่อเห็นน้ำตาบนดวงหน้าเล็ก ทว่าหล่อนสลัดมันออกอย่างรวดเร็ว

“ถ้าฉันยุทธกลับก่อนนะ” ยุทธเอ่ยกับเมธวีก่อนจะหันไปวิ่งแหวกจากดวงตาร้ายๆ

“ไม่เอา แฟนต้าจะอยู่กับพ่อ”

“ไม่ได้หรอกแฟนต้า” ยุทธลูบศีรษะลูกชาย ซ้ำเลื่องมอญมินธราที่เบือนหน้าหนีโดยไม่มีความเห็นใจ “ไว้พ่อจะมาเยี่ยมใหม่”

เมธวีกัดริมฝีปากแฟนต้าไม่ให้วิ่งตามผู้เป็นพ่อที่พอกกล่าวลาลาก็เดินลงจากศาลาโดยไม่หันมอง หล่อนร้องไห้เบาๆ ขณะที่แฟนต้าปล่อยโฮออกมาตามประสาเด็ก

“แฟนต้าเกลียดป้ามัทน์ เกลียดป้ามัทน์ที่สุด”

เสียงสะอึกสะอื้นยังไม่ทำให้มินธราใจอ่อน หล่อนมองใบหน้า

ยับยั้งชื่อของหลานชายบนบ้าน้องสาวที่เดินลื่นๆ เข้าบ้านเมื่อเสียงรถของอดีตสามีลั่นหายไป

มินธราพรแอบอกตัวเองว่าไม่ได้ทำอะไรผิด หล่อนเพียงปกป้องคนที่หล่อนรัก เพราะผู้ชายคนนี้เกือบทำให้หล่อนต้องสูญเสียเมธาวิกับแฟนตัวไป

มินธราเคยชอบยุทธ แต่เป็นก่อนที่จะจะทำให้เมธาวิท้องตอนปีสุดท้ายของการเรียนมัธยมปลาย โชคดีที่เมธาวิสามารถเรียนจบได้ก่อนที่ท้องจะปองให้ใครๆ ได้รับรู้

ทั้งสองแต่งงานเพราะความพลาดพลั้ง ถึงนายยุทธจะยอมรับผิดชอบ แต่มินธราคิดว่ายุทธยังเด็กเกินไป เขาพูดด้วยน้ำเสียงอวดดีว่าจะดูแลเมธาวิกับแฟนตัวเอง แถมยังเอาเมธาวิกับแฟนตัวไปอยู่ด้วยโดยไม่ยอมรับความช่วยเหลือใดๆ จากครอบครัวมินธรา

กระทั่งเกิดเรื่องขึ้นเมื่อสองปีก่อน ยุทธกับเพื่อนร่วมหุ้นกันเปิดร้านอาหาร โดยไม่คิดว่าเพื่อนคนนั้นจะหักหลังยกยอกเงินกู้ในการลงทุนทำกิจการหนีไป ปลอ่ยให้ยุทธต้องรับภาระกับธนาคารเพียงลำพัง แต่เขาก็ไม่มีเงินเหลือพอสำหรับใช้หนี้ ธนาคารจึงฟ้องร้อง ยุทธตัดสินใจกู้เงินนอกระบบเพื่อใช้หนี้ธนาคาร และนั่นเป็นสาเหตุให้เมธาวิกับยุทธต้องแยกกัน เพราะพวกทวงหนี้ตามรังควานอาละวาดถึงคนในครอบครัว ทำร้ายเมธาวิกับแฟนตัวจนทั้งสองต้องเข้าโรงพยาบาล

สุดท้ายมินธราต้องเข้ามาจัดการหนี้สินให้ หล่อนตกลงกับยุทธว่าเขาจะต้องหางานที่มั่นคงและนำเงินมาคืนมินธราทั้งหมดโดยห้ามกู้ยืม หล่อนจึงจะยอมให้เมธาวิกับแฟนตัวกลับไปอยู่กับยุทธอีกครั้ง ที่มินธราต้องทำแบบนี้เพราะไม่ว่ากี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ยุทธมักนำเงินของเมธาวิไปลงทุนทำกิจการ และสุดท้ายเงินที่ลงทุนก็จะมลายหายไป แถมยังติดลบกลับมาอีกทุกครั้ง จนเมธาวิเองก็หมดตัวเช่นกัน และยุทธยังไม่ยอมให้เมธาวิปริปากบอกคนในครอบครัวจนกระทั่ง จนกลายเป็น

เรื่องใหญ่โต

แล้วจะให้มินธราไว้ใจอมยกน้องสาวกับหลานชายให้ผู้ชาย
แบบนี้ดูแลได้อย่างไร

“ยายเมย์ ใจเย็นๆ อย่าโกรธพี่เขาเลยนะ” คุณหญิงผกามาศ
ร้องบอกบุตรสาวคนเล็กซึ่งอุ้มแฟนตัวกำตึงตึงขึ้นบันไดไปยังชั้นบน

“เมย์! ไม่กล้าโกรธลูกสาวคนโปรดของคุณแม่หรอกค่ะ”

คำประชดประชันทำเอาคุณหญิงหน้าเสีย พอร่างบางอีกร่างก้าว
ผ่านประตูมา จึงถูกสายตาดำหนิจากมารดาแทน

“มันที่รู้ค่ะ แต่พอเห็นหน้าเจ้านั้นที่ไรเป็นต้องของขึ้นทุกที ตัวเอง
สัญญาว่าจะเลี้ยงยายเมย์กับแฟนตัวให้ได้ แล้วนี่ผ่านมาเป็นปีๆ ก็ยัง
ทำตัวเป็นไม้หลักปักเลนเหมือนเดิม”

“แม่! ไม่อยากให้เราพูดแบบนั้น ยุทธคงกำลังพยายามทำให้
ทุกอย่างมันดีขึ้น ให้เวลายุทธอีกหน่อยเถอะ อย่ามองยุทธในแง่ร้ายนัก
เลย”

“มองในแง่ร้ายตรงไหน มันก็มองดีแล้ว มองอย่างที่เห็น คิด
อย่างที่เห็น คิดอยู่แล้วว่าคนอย่างนายยุทธเหยียบขี่ไก่ไม่ฝ่อ”

“ไม่ใช่เหยียบขี่ไก่ไม่ฝ่อ เพียงแต่ยุทธโชคไม่ดีเท่านั้น เราไม่น่าทำ
แบบนี้ ยังไงน้องกับยุทธก็รักกัน ถ้าเราไม่คิดถึงน้องก็ควรคิดถึงแฟนตัว
บ้าง มันที่น่าจะเข้าใจได้ดีที่สุดว่าแฟนตัวรู้สึกยังไง”

ลมหายใจของหญิงสาวขาดช่วงไป ริมฝีปากบางมึนแน่น

“มันที่เข้าใจ ถึงคิดว่าแฟนตัวต้องอยู่ได้ แฟนตัวได้อยู่กับแม่ อยู่
กับญาติในบ้านที่ทุกคนให้ความรัก ในขณะที่มันที่ต้องทนอยู่ท่ามกลาง
ความเกลียดชังของคนในวังพ่ายัพ ถ้าเทียบกันแล้วมันที่ไม่เห็นว่าแฟนตัว
จะน่าสงสารตรงไหน”

คุณหญิงผกามาศหลบแวตาดูจเพลิงของบุตรสาว คนในวัง

พายัพ...ตั้งแต่ท่านตาสั้นซีฟิดักขัย ดูเหมือนมินธราจะเลิกนับญาติกับ บรรดาพี่น้องและลูกหลานแห่งราชสกุลภัทรทองของหล่อน แต่จะโทษ มินธราคงไม่ได้ เพราะเรื่องทั้งหมดหล่อนเป็นคนผิด เป็นเพราะการ ตัดสินใจอันเห็นแก่ตัวที่ทำให้บาปเคราะห์ตกไปอยู่กับบุตรสาวคนโต

“อย่าเอาความคิดตัวเองมาตัดสินว่าคนทุกคนต้องเป็นเหมือนกัน หมดสี แพนด้าอยู่ท่ามกลางความรักความเอาใจใส่ เพราะอย่างนั้นจึง ไม่มีภูมิภาคกันแบบเรา แม้รู้ว่าเราลำบากแค่ไหน แม้กับพ่อก็พยายาม ชดเชยให้เราอยู่หนึ่ง”

รอยโรบีสีดำทะมึนจอตตรงหน้ามุข เรียกความสนใจจากสองสาว ต่างวัยให้ละจากบทสนทนาเครียดๆ มาทางร่างสูงแข็งแรงของชายวัย กลางคนที่ส่งยิ้มมาให้สาววัยน้อยก่อนจะเปิดประตูลงจากรถเสียอีก

“นึกว่าเที่ยวเพลินจนลืมบ้านลืมช่องชะแล้ว กะว่าถ้าวันนี้ไม่กลับ ฉันจะชนของของคุณไปบริจาควัดชะหน่อย” คุณหญิงผกามาตักด้วย น้ำเสียงกลัวหัวเราะ

“คุณหญิงก็พูดไป ผมไปทำงานนะไม่ได้ไปเที่ยว” คุณเมธัสยิ้มให้ คุณหญิงผกามาต เข้าใจกันเพียงสองคนถึงนัยความหมาย แต่เมื่อ เหลือบเห็นหญิงสาวข้างๆ รอยยิ้มบนริมฝีปากบางยิ่งกว้างขึ้น

“ว่าไงยายมันท์ ของขวัญที่พ่อให้พอจะแทนคำขอโทษที่ไปงาน แฟชั่นโชว์ของเราไม่ทันได้ไหม”

“ได้มั้งคะ” ใบหน้าค่อนข้างบุดั้งยิ่งบุดหนักกว่าเก่า จนคุณ เมธัสเริ่มไม่แน่ใจ ข้าเลื่อมมองคุณหญิงผกามาตเหมือนสอบถาม

“มันทั้งว่ ไรไปนอนก่อนนะคะ วันนี้วิ่งวุ่นทั้งวัน ตาจะปิดอยู่แล้ว”

มินธารายกมือไหว้ผู้เป็นพ่อลวกๆ ก่อนก้าวตึงตั้งขึ้นไปยังชั้นบน ปลอຍให้คุณเมธัสนั่งลงอยู่กับคุณหญิงผกามาต

พอร่างแบบบางลับตาไป คุณหญิงผกามาตจึงหันมาบอกด้วย ความระอา “เมื่อกี้ยุทธมาหายายเมย์...”

“เลยโดนยายมันทีไรกลับไปตามเคยสิท่า” คุณเมธัสต่อให้ยารู้ทัน

ถ้าอารมณ์แบบนี้เขาคงพูดกับมินธราไม่ได้ ขึ้นโพล่ง ‘เรื่องนั้น’ ออกไปมีหวังบ้านแตกเป็นเสี่ยงแน่ คงต้องรออีกสักพัก ค่อยๆ เกริ่นวันละเล็กละน้อย ทำให้แนบเนียน ให้หญิงสาวยอมรับได้ในที่สุด

“คุณหญิง ผมมีเรื่องอยากรักษา ไปคุยที่ห้องทำงานผมหน่อยได้ไหม”

เสียงกรังกรังจากโถงโถงกลับดอกไม้น้ำประตูป่องบอกถึงแขกที่กำลังก้าวเข้ามาในห้องเสื้อ แต่เมื่อสามสาวสวยกับหนึ่งสาวประเภทสองเหลือบเห็นร่างแบบบางของเจ้านาย วงล้อมตรงโต๊ะแคชเชียร์ถึงกับแตกฮือ บัณฑิตเนียนเลื่อนหนังสือพิมพ์ทิ้งลงในตะกร้าขยะ จนคว้ารีวเล็กมองด้วยความแปลกใจ

“ทิ้งทำไมคะ มันยังไม่ได้อ่าน”

“เออ...ไม่ต้องอ่านหรอกค่ะ หนังสือพิมพ์เมื่อวันก่อนนะ”

“ก็วันก่อนมันยังไม่ได้อ่าน” หญิงสาวว่า นัยน์ตาสีนิลจ้องบรรดาลูกน้องอย่างจับผิด สีหน้าของแต่ละคนดูกระอักกระอ่วนชวนสงสัยพิกล

“ว้าย พี่มันที่ไม่เอานะ อย่าอ่านเลย”

เข็มร้องห้าม ทว่ามินธราเร็วกว่า คว่าหนังสือพิมพ์ฉบับในถังขยะออกจากแนวร่วมป้องกันภัยได้สำเร็จ

“นี่อะไร...” หล่อนปลั่งเสียงออกจากลำคอแห้งผาก ใบหน้าคมสวยซึ่งกำลังอารมณ์ดีเปลี่ยนเป็นบึ้งตึง

หนังสือพิมพ์เปิดอยู่บนหน้าสังคมพอดิบพอดี มีหัวข้อข่าวขนาดย่อมเขียนว่า ‘เข้าทางลูก’ พร้อมภาพภายในงานแฟชันโชว์เมื่อวันก่อน ภาพของมารดานั่งหัวร่อต่อกระซิกอยู่กับชายหนุ่มที่สวมสูทสีเทาเข้ม

แถมมีภาพขณะชายหนุ่มคนดังกล่าวกำลังมอบช่อดอกไม้ให้มินธรา
ข้างเวทีด้วย

เนื้อความในคอลัมน์ทำให้นัยน์ตาสีนิลวาวแสงตรึงขยับมายังร่าง
สูงโปร่งของสาวประเภทสอง

“พี่ไม่รู้เรื่องนะคะ” คนร้อนตัวรีบชิงพูด

มินธรายังไม่ทันได้ตอบว่า ดวงตาคมก็เหลือบไปพบอีกคอลัมน์
เล็กๆ ที่วิจารณ์ถึงฝ่ายสามี ซึ่งเพิ่งกลับจากติดต่อกันที่ต่างประเทศ แต่
ดูเหมือนเจ้าของคอลัมน์จะตามไปด้วยกระมัง ถึงเล่าเป็นตุเป็นตะว่า
ความจริงอดีตพระเอกดังไม่ได้ไปติดต่อกัน แต่พาสาวสวยหลบเมีย
หลวงไปเที่ยวต่างหาก

“แบบนี้มันหมิ่นประมาทกันชัดๆ ไอ้หนังสือพิมพ์บ้า...ต้องจัดการ
ให้รู้สำนึกซะบ้าง” หญิงสาวของขึ้น กวาดสายตาหาที่อยู่สำนักงาน
หนังสือพิมพ์ฉบับเจ้าปัญหา

“ใจเย็นๆ น้องมินท์ เดี่ยวเรื่องใหญ่” ดีไซเนอร์สาวประเภทสอง
เตือน แนนนอน...หล่อนรู้ว่ามินธราจะทำอะไร อารมณ์แบบนี้...ศาลสถิต
ยุติธรรมไม่มีอยู่ในสมองเจ้านายสาวหรอก จะมีก็แต่ศาลเตี้ยนั่นแหละ

“เย็นใจไปไหนหรือพี่ เขียนกันขนาดนี้มันหาว่าพ่อแม่มันทนอกใจ
กันนะ เอาอะไรมาเขียน...มันน่าชกให้ปากแตกไหมล่ะ”

“นั่นแหละคะถึงให้ใจเย็น เรื่องไม่จริงทั้งนั้น นักข่าวประเภทนี้ก็
แค่นั่งเทียนเขียนไปวันๆ ถ้าน้องมันจะไปหาเรื่องเดี่ยวเขาก็เอาไปเขียนอีก
ได้ไม่คุ้มเสียนะคะ”

มินธราซึ่งใจอยู่ลึกครู่ พักหลังมานี้ข่าวลือเสียๆ หายๆ เกี่ยวกับ
ครอบครัวของหล่อนมีออกมาให้ได้ยินไม่เว้นแต่ละวัน นักข่าวพวกนี้
โรคจิตหรือไถ่ถึงพยายามเขียนข่าวให้ครอบครัวชาวบ้านเขามีปัญหา ทั้งที่
หล่อนก็เห็นพ้องกับแม่รักกันดี

“ไอ้พวกนั่งเทียนเขียนพวกนี้มันน่าเอามือมาลงไฟ” มินธราฉีก

หนังสือพิมพ์จนกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย กองไม่เหลือสภาพอยู่ในตะกร้า
ขยะข้างโต๊ะ

“แบบเสร็จแล้วนะเข็ม ขึ้นตัวอย่างได้เลย”

ช่างแพตเทิร์นสาวถึงกับสะดุ้งเมื่อเจ้านายควักสมุดสเกตช์ภาพ
ออกจากกระเป๋าใบโตมาวางบนโต๊ะดังตึง...ยิ่งเปลี่ยนเข้าสู่เรื่องงาน
ในขณะอารมณ์บ่จอยยิ่งน่ากลัว

เมื่อยังเห็นพายุไต้ฝุ่นคุกรุ่นอยู่ในดวงตาสีเข้มวาววับของเจ้านาย
สาว บรรดาลูกน้องจึงค่อยๆ ย่องแยกย้ายกันไปทำงาน ยิ่งช่วงนี้...แค่
ผ่านแพชั่นโชว์ชั่วคราวข้ามคืน ออร์เดอร์ที่พุ่งสูงปรี๊ดทำให้ทุกคนแทบกระอัก
แต่ยังงะแง้วความรักในงานก็ไม่ได้ทำให้ใครจิตออก ทุกคนต่างภูมิใจ...
เพราะเงินเดือนกับโอทีแปรผันตรงกับชั่วโมงทำงาน และยิ่งทำงานหนัก
เท่าไรสุขภาพยิ่งสมบูรณ์ เพราะเจ้านายที่นี่...เลี้ยงดีเสียเหลือเกิน

ห้องด้านหลังมีประตูกระจกเลื่อนคั่นระหว่างด้านหน้าห้องเสื้อ
จัดให้เป็นโซนสำหรับทำงาน มีห้องทำงานของมินธารายอยู่ด้านในสุด
นอกนั้นแบ่งเป็นมุมตามหน้าที่ของแต่ละคน ส่วนชั้นสองใช้เป็นสถานที่
เก็บผ้าและอุปกรณ์ต่างๆ ที่ต้องใช้ทั้งหมด

ห้องเสื้อบอลลูนซัมมีสมาชิกแค่ไม่กี่คน โดยหนึ่งกับปัททำหน้าที่
ช่างตัดเย็บ เข็มทำหน้าที่ช่างแพตเทิร์น ส่วนตูนเป็นดีไซเนอร์ แต่เอาเข้า
จริงทุกคนก็แทบจะทำทุกหน้าที่ เสื้อผ้าจากคอลเลกชันต่างๆ ที่วาง
จำหน่ายทุกชิ้นล้วนผ่านมือทุกคนในบอลลูนซัม

ความจริงห้องเสื้อบอลลูนซัมมีดีไซเนอร์ทั้งหมดสามคน คือ
มินธารา ตูน และรักสร รักสรเพื่อนสนิทของหล่อนเรียนด้วยกันมาตั้งแต่
มัธยมปลายจนมหาวิทยาลัย แถมยังเป็นหุ้นส่วนในห้องเสื้อบอลลูนซัมนี้
อีกด้วย แต่เพราะรักสรชอบงานนางแบบนักแสดงมากกว่า จึงคล้ายจะ
เป็นดีไซเนอร์เพียงในนาม

มินธราข้ามสะพานลอยมายังห้างลักซ์เซอรี ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ในย่านชอปปิงยอดนิยมของคนกรุง ห้างเสื้อบอลสตั้มตั้งอยู่ใกล้กับห้างดัง เรียกได้ว่ามินธราโชคดีมากที่ตึกแถวสองคูหาว่างให้เช่าพอดี ทำเลทองแม้ราคาจะสูงก็ต้องยอมสู้ เพราะผลตอบรับจากลูกค้าแน่นดีเกินคาด

หญิงสาวเดินมาหยุดหน้าร้านอาหารญี่ปุ่นภายในห้างสรรพสินค้า มองผ่านกระจกใสเห็นผู้เป็นบิดาหันมาพร้อมโบกมือเรียกอย่างดีใจ

“ทำหน้าดีๆ หน่อยสิ หน้าหงิกแบบนี้ พ่อถึงหาลูกเขยคนโตไม่ได้ซะที” คุณแมธัสแซว ขณะลูกสาวก้ำกั้วบ๊วป มายังโต๊ะอาหาร

แต่มินธราไม่รับมุก เอาแต่จ้องหญิงสาวอีกคนซึ่งร่วมโต๊ะอยู่ด้วย จนหญิงสาวคนนั้นอึดอัด

“คุณจันทรินทร์ เลขาฯ พ่อไง”

“คะ มันท้าได้”

“จำได้แล้วทำไมจ้องเหมือนไม่รู้จัก เนี่ย...เขาอยากเจอมีน့်มากเลยนะ เขาชอบชุดที่มีน့်ออกแบบมากขนาดชมให้พ่อฟังประจำ ชมจนพ่อจะส่งไปเป็นเลขาฯ มีน့်แทนแล้ว”

“เหรอกะ” มินธรายิ้มผ่านๆ

...ไฉ่ที่อยากรู้คือทำไมเลขาฯ ต้องมานั่งร่วมมือเย็นกับเจ้านาย และลูกสาวเจ้านายต่างหาก นี่ก็เลยเวลางานจนพระอาทิตย์ตกแล้วด้วยซ้ำ พ่อของหล่อนยังกำลังมีข่าววออยู่ เกิดนักข่าวมาเห็นสองคนนั่งสองต่อสอง คงได้เอาไปบรรยายเป็นเรื่องเป็นราว

เมื่อกลางวันคุณแมธัสโทร. นัดกินมือเย็นกับมินธราข้างนอก น่าแปลกเหมือนกัน ปกติพ่อไม่ชอบเดินห้างสรรพสินค้า ไม่ชอบเดินในที่คนเยอะๆ อาจเพราะเคยเป็นพระเอกดังทำให้สายตาหลายคู่ยังจับจ้องและสนใจ แต่จนแล้วจนรอดพ่อก็ยังบอกเสมอว่าไม่ชินเสียที

“คุณมีน့်เก่งมากเลยคะ เสียหายที่จันท์ไม่มีโอกาสเข้าไปดูโชว์”

มินธราเล็กคิ้ว ไม่ก็ค่านักหрокที่หล่อนจะได้ยินผู้หญิงคนนี้พูด
มินธราเคยสงสัยว่างานเลขาฯ ต้องมีปากเป็นอาวุธ แต่ยายนี้พูดน้อย
เสียจนมินธรานึกกว่าเป็นใบ้

“วันหลังแวะไปที่ร้านสิคะ เดี่ยวฉันลดให้เป็นพิเศษ” ได้ลูกค้า
เพิ่มย่อมเป็นสิ่งดี

“หงุดหงิดอะไรี๊” คุณเมธัสเอ่ยถามขณะบุตรสาวทุดตัวนั่งเคียง
ข้าง

“ก็...” มินธราพูด แต่เหมือนพิมพ์ในลำคอ

“อะไร ใครกังวลใจอีก หรือพวกบ้านโน้นยังมารังควานที่ร้านอยู่”
‘บ้านโน้น’ คือบ้านฝ่ายคุณหญิงผกา มาศ บ้านที่ไม่เคยประสงค์ดีต่อตัว
เขาและครอบครัวตลอดมา “ใจเย็นหน่อยเถอะเรา อย่าไปตอบโต้ฝ่าย
โน้นน้าเลย”

“ไม่ใช่ค่ะ บ้านโน้นจะทำอะไรมันที่ไม่สนใจอยู่แล้ว ยังไงก็ทำ
อะไรมันที่ไม่ได้หрок” มินธราหัวเราะในลำคอ นึกทำท่าทางของเอชยา
หลังจากที่แผนการร้ายของเจ้าหล่อนไม่เป็นไปตามที่คิด

ก่อนจะหันมามองคุณเมธัสที่ดูไม่เดือดเนื้อร้อนใจกับข่าวฉาวร้าย
ฉานนั้นเลยแม้แต่หน่อย

“ทำไมพ่อกับแม่ไม่ตอบโต้ไปบ้างคะ”

“อะไร ตอบโต้ใคร”

“ก็ไอ้ข่าวปัญญาอ่อนทั้งหลายนี่สิคะ นับวันชักหนักข้อขึ้น
เรื่อย ๆ”

คุณเมธัสสบแววตาหวนนึกถึงของเลขานุการสาวที่บัดนี้ นั่งนิ่งเป็น
ใบ้อีกครั้ง

ถ้าเป็นอย่างนี้คงยังไม่ควรพูด ไว้ให้ลูกสาวท้องอืดแล้วคงอารมณ์
ดีขึ้น เรื่องของกินล่อได้อยู่แล้ว โดยเฉพาะ ‘กินฟรีติดหู’ ไม่ว่ากี่ครั้งต่อ
กี่ครั้งก็ยังใช้ได้ผลกับบุตรสาวเจ้าปัญญา

“ช่างมันเถอะ ตอนนี่กลายเป็นกระแสบไปแล้ว ยิ่งพูดก็เหมือนเรา ยิ่งเติมเชื้อไฟ ปล่อยให้ปลุกปลุกก็เลิกสือกันเอง”

“ทำไมคิดง่ายจัง แบบนี้พ่อกับแม่เสียหายนะคะ มันที่ว่าต้องฟ้อง ไฉนหนังสือพิมพ์บ้านนี้ให้มันรู้สำนักชะบั้ง” มินธราจจริงจังจนผู้เป็นพ่อ ชักหัวน้ๆ โบกมือไม่ให้ใส่ใจ

“เอาเถอะ พ่ออยู่วงการบันเทิงมานาน โดนหลายต่อหลายข่าว มันก็รู้ เก็บมาใส่ใจก็เท่านั้น เราเข้าใจกันก็พอไม่ใช่หรอ”

“เพราะพ่อเป็นแบบนี้ไง พวกนักข่าวถึงได้ไล่ตีตีไขกันแบบไม่มีเกรงใจ”

มินธาราระบายลมหายใจอย่างขัดเคือง ก่อนจะขอตัวไปเข้าห้องน้ำ แต่เพราะเสียงโทรศัพท์ในกระเป๋าถือทำให้ต้องก้มมอง ความหา ทั้งยังเดิน พอถึงหน้าประตูร้านจึงชนแผงอกแข็งๆ ของชายหนุ่มคนหนึ่ง อย่างจัง ร่างบางซึ่งเล็กกว่าร่างสูงแข็งแรงหลายเท่าล้มลงหลังตรง หน้าประตู โทรศัพท์มือถือตกกระຈาย

“ขอโทษครับ เป็นอะไรี่เปล่า” ชายหนุ่มตกใจ รีบพุงมินธราที่ ยกมือกุมจุมักด้วยความเจ็บปวด

“ไม่เป็นไรคะ” หล่อนตอบพลางเก็บของยัดใส่กระเป๋าด้วยความรวดเร็ว

“ผมช่วยครับ” ชายหนุ่มสงี่ยมหวาน แต่หญิงสาวไม่มีอารมณ์ยิ้ม ตอบในตอนนี่ ‘เจ็บจะตายซัก ยังจะมีอารมณ์หลีกอีกอี่ตานี่’

“ขอโทษจริง ๆ ครับ คุณ...”

เขาเล่นเชิง อยากถามชื่อหญิงสาวคนสวยตรงหน้า แต่มินธรา เห็นแววตาเป็นประกายนั้นแล้วก็สะอิดสะเอียน อีตานี่ดูมั่นใจในเสน่ห์ของตัวเองเสียจนน่าหมั่นไส้

“ไม่เป็นไรคะ จันก็ผิด ขอตัวนะคะ”

ร่างบางเดินเลียงผ่านไปทันที ปล่อยให้ชายหนุ่มชะเง้อมองตาม

ใบหน้าเรียวหวานแถมเครื่องสำอางอ่อนๆ คิ้วเรียวพาดอยู่เหนือดวงตา
คมสวยล้อมด้วยแพขนตาอันยาว จมูกเล็กโด่งรับกับริมฝีปากบางสี
ชมพูระเรื่อ ผมสีดำตัดเป็นลอนตามแฟชั่นยอดนิยม ชับให้ผิวสววยิ่งขาว
นวลเนียน

นางฟ้าเดินดิน...ชายหนุ่มสลัดศึระะเพื่อตั้งสติ ก่อนจะตัดใจเดิน
เข้ามาในร้านอาหารญี่ปุ่น พลันสายตาก็ปะทะกับอดีตพระเอกดั่งกำลัง
นั่งกุมมือหญิงสาวบนโต๊ะอาหารด้านในสุดของร้าน

หญิงสาวผู้มีศักดิ์เป็นญาติผู้น้องของเขา

“จันทร์...”

มือบางผละจากมือหนาของอดีตพระเอกดั่งทันที ร่างสูงโปร่ง
สะดุ้งกับเสียงเรียกชื่อตน

“พี่ว” น้ำเสียงที่จันทร์นทร์เรียกชายหนุ่มติดลิ้นเล็กน้อย...หล่อน
ก็รู้ ไม่ควรนัดที่ห้างสรรพสินค้านี้

คิ้วเข้มเลิกมองเป็นเชิงถาม จันทร์นทร์จึงรีบแนะนำคนใกล้ชิดตัว
“นี่คุณเมธัส เจ้านายของจันทร์ค่ะ...ส่วนคนนี่พี่วาทิน ลูกพี่ลูกน้องของ
จันทร์”

คิ้วเข้มเปลี่ยนจากเลิกเป็นขมวดมุ่น...เจ้านายที่ไหนเขานั่งจับมือ
ลูกน้องแบบนั้น ไม่รู้พี่ชายของจันทร์นทร์รู้เรื่องหรือเปล่า...คงไม่รู้ละมัง
ถ้าหมอนั้นรู้ ไม่อยากคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น

“พี่วมากินข้าวเหอะคะ” หญิงสาวรีบเบี่ยงประเด็นเมื่อเห็น
นัยน์ตาคมกริบมองอย่างค้นหาคำตอบ

“อ้อ...พินัดเพื่อนไว้นะ”

แต่วาทินยังไม่ทันได้ชักไข่ หญิงสาวคู่หนึ่งก็เดินเข้ามาแทรก
บทสนทนา

“ขอโทษนะคะคุณเมธัส ขออนุญาตสัมภาษณ์สักครู่ได้ไหมคะ”

คุณเมธัสหน้าเสีย มาได้จังหวะจริงๆ ขึ้นมายลูกสาวเห็นเข้า

มีหวังได้มีเรื่องขึ้นโรงพักแห่งนี้ “ตอนนั้นผมไม่สะดวกครับ แล้วก็ไม่ได้คิดจะให้สัมภาษณ์ใดๆ ด้วย”

“ขอเวลาสักครู่เองค่ะ” นักข่าวสาวยังถือไม่เลิก วาทีนส่งสัญญาณให้พนักงานในร้านช่วยจัดการนักข่าวสาวสองคนเพราะกำลังรบกวนแขกหญิงสาวจึงingham “จริงรีเปล่าคะที่คุณเมธกับคุณหญิงผกาหย่ากันมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว”

คุณเมธสอ้าง และยังอึ้งกว่าเมื่อเห็นบุตรสาวก้าวลิ่วๆ มา และโบหน้าถ่มทิ้ง

“เมื่อก็คุณว่อะไรนะ” มินธราแทบเดินมาลักอกนักข่าวที่ถามแต่คุณเมธสอ้างไว้เสียก่อน “วันๆ พวกคุณว่มากนักกริ่งถึงทำข่าวเรื่องครอบครัวชาวบ้านอยู่ได้ เศรษฐกิจการเมืองแยจะตายอยู่แล้ว หัดทำข่าวที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมบ้างสิ”

วาทีนเพ่งพียงหญิงสาวเมื่อครู่ ตอนนีกลับอึ้งทิ้งและคิดในใจว่าใช้นางฟ้าคนนั้นแน่เธอ

คนในร้านต่างหันมามองอย่างสนใจ ข่าวดาวของอดีตพระเอกดั่งกำลังเป็นที่โจษจันกันทั่ว เสียงซุบซิบนินทาจึงเริ่มขึ้น

“มินท์!” คุณเมธสเรียกเตือนสติ แต่มินธรายังไม่วายตาเข้าไปจะเอาเรื่องนักข่าวสองคนที่ยื่นหน้าถอดสีไม่แพ้กัน

“ปล่อยสิพ่อ แบบนี้มันเกินไประ มาหาว่าพ่อกับแม่เล็กกัน มีจรรยาบรรณบ้างรีเปล่า หรือชอบให้ครอบครัวชาวบ้านเขาทะเลาะกันหาเงินง่ายจริงๆ นะพวกคุณ แค้นึงเทียนเขียนข่าวหาเงิน”

“นี่คุณ มันจะเกินไปแล้วนะ เห็นฉันไม่ตอบโต้เลยค่าเอาๆ ฉันก็มีมือมีเท้านะเว้ย” นักข่าวอีกคนเริ่มเหลืออด จะเดินเข้าหามินธราบ้างคราวนี้วาทีนจึงต้องเข้าไปรั้งอีกฝ่าย

“พอแล้วมินท์ กลับกันเถอะ” คุณเมธสก็งลางกึ่งอุ้มบุตรสาวที่ยังไวยวายล้น “คุณวาทีน ผมฝากคุณไปส่งเลขาฯ ผมด้วยนะ”

3

“ปล่อยสิพ่อ มันทบอກให้ปล่อย มันทจะไปเอาเรื่องมัน”

มินธารายังไวยวายไม่หยุด แม้คุณเมธัสจะลากหญิงสาวมาจนถึงลาน
จอดรถ

“หยุดได้แล้วมันท!” คุณเมธัสสะบัดแขนบุตรสาว น้ำเสียงแบบที่
มินธาราไม่ได้ยินมานานก็ทำให้หญิงสาวยอมสงบลง แต่ยังไม่ทิ้งอาการ
อึดอัด

“พ่อก็ได้ยินไม่ใช่เหรอ มันเกินไปนะ หาวว่าพอกับแม่หย่ากัน
พูดมาได้ยังไง ก็เห็นอยู่ว่าพอกับแม่รักกันจะตาย”

“มันท!” คุณเมธัสเรียกบุตรสาวอีกครั้ง แต่คราวนี้แววตาของ
ผู้เป็นพ่อกลับอ่อนโยนลง

ความจริงคุณเมธัสคิดว่ามินธารายังไม่พร้อมจะรับรู้ และการจะ
ทำให้บุตรสาวของเขายอมรับเรื่องพรรคนั้นต้องใช้เวลานานพอควร แต่ไปๆ
มาๆ เขากลับคิดว่า ไม่ว่าจะอย่างไรมินธาราก็ไม่มีทางยอมรับเป็นแน่
เพราะฉะนั้นจะช้าหรือเร็วผลลัพธ์ก็ออกมาเหมือนกัน เขาเองก็อึดอัดกับ
การเป็นอยู่แบบนี้เต็มที เขาอยากจะทำในสิ่งที่ต้องการบ้าง

“มันทฟังพ่อนะ...” คุณเมธัสจ้องหน้าบุตรสาวจริงจัง “พอกับแม่
เราหย่ากันแล้ว”

มินธราฯมวดคิ้ว “พ่อ...ว่าไงนะ”

“นักข่าวพวกนั้นพูดถูก พ่อกับแม่หย่ากันสิบสามปีแล้ว”

“พูดอะไรนะ พ่อล้อมันท์เล่นหรือ”

“พ่อขอโทษที่ปิดหนู”

“ไม่จริง พ่อหยุดพูดเล่นได้ไหม จะอำอะไรมันท์อีก พ่อกับแม่ก็ยังอยู่ด้วยกันปกติเนี่ย” มินธราฯแค้นหัวเราะ แต่เพราะคุณเมธัสไม่มีท่าที่เปลี่ยนไป หล่อนจึงหัวเราะค้าง

“เราอยู่ด้วยกันก็จริง...แต่เพราะพ่อกับแม่ไม่ยอมให้หนูเสียใจ จึงไม่กล้าบอกหนู พ่อขอโทษ พ่อก็อยากรักษาครอบครัวนี้ไว้ให้หนู แต่พ่อทำไม่ได้...ตอนนี้พ่ออยากอยู่กับจันทรินทร์”

ระบบประมวลผลกลางของมินธราฯกรวนด้วยข้อมูลแปลกประหลาดมากมายที่ป้อนเข้ามา หล่อนเคยคิดว่าเข้าใจพ่อมากที่สุด แต่ตอนนี้พ่อกลับเป็นเหมือนคนแปลกหน้าที่หล่อนไม่เคยรู้จัก

เดี๋ยวนะ... “พ่อบอกว่าอยากอยู่กับจันทรินทร์...เลขาฯ พ่ออะหรือ พ่อหมายความว่าไง”

คุณเมธัสสุดลมหายใจเข้าลึก มินธราฯโตแล้ว โตจนมีวุฒิภาวะมากพอที่จะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง ในเมื่อเปิดปากพูดขนาดนี้ คงไม่มีอะไรต้องปิดบังบุตรสาวอีกต่อไป

“พ่อจะแต่งงานกับคุณจันท์”

คำพูดเพียงประโยคเดียวของพ่อทำให้มินธราฯช็อก ยืนอึ้งพูดอะไรไม่ออก นึกถึงเลขานุการสาวเพิ่งจบมหาวิทยาลัยหมาดๆ

“แต่พ่อจะ แต่งกันได้ยังไง ผู้หญิงคนนั้นเด็กกว่ามันท์อีกนะ”

ความคิดแรกในจิตใจสำนึกคือเป็นไปได้ อายุของผู้หญิงคนนั้นน่าจะเท่าเมธาวีซึ่งอ่อนกว่าหล่อนถึงสามปี หล่อนไม่เคยคิดว่าพ่อของตัวเองจะเป็นเหมือนพวกผู้ชายผมหยอกที่เดินกอดแขนกับภรรยาคราวลูก

“พ่อพูดจริง พ่อกับคุณจันท์รักกัน เราจะแต่งงานกัน” คุณเมธัส

ยื่นกรานหนักแน่น “พอขอโทษที่ไม่เคยบอกหนู พ่อเสียใจ”

มินธารายืนจ้องหน้าคุณเมธัสอยู่หลายนาที่ รู้สึกภายในศีรษะ
โหวงเหว มินธาราคิดอะไรไม่ออก ในเวลาแบบนี้สิ่งที่ควรถาม อารมณ์
ที่ควรเกิดกลับหายไปจนหมดสิ้น หล่อนอยากพูดอยากตะโกนแต่กลับ
ไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดผ่านลำคอออกมาเลย

“มันท์...” คุณเมธัสคว้าข้อมือบุตรสาวซึ่งกำลังจะเดินจาก แต่มิน
ธาราสะบัด และยกมือขึ้นเหมือนหล่อนยังไม่ต้องการรับรู้อะไรมากไป
กว่านี้

มินธาราไม่รู้หรือกว่าเดินมาไกลแค่ไหน รู้ตัวอีกทีหญิงสาว
ก็ขึ้นลิฟต์มาถึงฝ่ายบริหารของโรงแรมโนเบิลพาเลซ โรงแรมหรูระดับ
ห้าดาวตั้งอยู่ไม่ห่างจากห้างสรรพสินค้าล็กซ์เซอรี

“คุณแม่อยู่ไหม” มินธาราเอ่ยถามเลขานุการหน้าห้องกรรมการ
ผู้จัดการใหญ่

เลขานุการสาวซึ่งเงยหน้าขึ้นมองถึงกับผงะ ปกติมินธาราคะ
พูดจาอ่อนหวานและมีรอยยิ้มสวยๆ ให้หล่อนเซยชม แต่วันนี้หญิงสาวมี
ใบหน้าซีดเผือดอย่างเห็นได้ชัด

“คุณหญิงอยู่ที่ห้องประชุมเล็กค่ะ แต่...”

ยังไม่ทันที่หล่อนจะพูดจบ มินธาราก็ก้าวเลยไปยังหน้าห้อง
ประชุมสุดทางเดิน เลขาฯ สาวลูกจากแก้อิ้วไปห้ามแทบไม่ทัน

“คุณมันท์คะ เชิญนั่งรอที่ห้องคุณหญิงดีกว่า ท่านกำลังคุยธุระ
ไม่อนุญาตให้ใครรบกวน”

“ไม่เป็นไร แม่ไม่ว่าฉันหรอก” มินธาราสะบัดมือหนี หล่อนดัน
ประตูห้องประชุมโดยไม่ฟังคำทัดทาน

แต่ต้องชะงัก นัยน์ตาสีนิลวาวแสงเบิกกว้างมองภาพภายในห้อง
ร่างบางของคุณหญิงผกามาศยืนพิงอยู่กับร่างสูงแข็งแกร่ง ท่อน

แขนหนาโอบเอวคอดไว้หลวมๆ ใบหน้าคมหวานซบอยู่ตรงแก้มอกของ
ผู้ชายที่ชื่อ...กรินทร์ สรรพมุนินทร์!

“นี่เหอรูระที่ห้ามรบกวน” เสียงใสแผดออกมาจากลำคอแห่ง
ผาก น้ำตาเอ่อทันไหลเป็นสายจากการอัดอั้นไว้ภายในส่วนลึกของจิตใจ
รู้สึกเหมือนถูกมัดแทงจากแผ่นหลังทะลุหัวใจ

“มันที่ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะเป็นเรื่องจริง มันอะไรกันคะ ทำไม
ต้องหลอกมันที่ด้วย ทั้งพ่อทั้งแม่ เห็นมันที่เป็นตัวอะไรถึงทำกับมันที่
แบบนี้”

พอระเบิดอารมณ์จนถึงที่สุด มินธาราก็กรี๊ดลั่น ใบหน้าเกรอะกรัง
ด้วยหยาดน้ำตาสาบไปมาเหมือนจะปฏิเสธความเป็นจริง ก่อนจะวิ่ง
พรวดพราดจากไป ทิ้งให้คนในห้องยืนอึ้งกับกิริยาประหลาดของเจ้า
หล่อน

‘อะไรของเขาวะ...’ กรินทร์สบถในใจ ขณะประคองคุณหญิงผกา-
มาศให้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหัวโต๊ะประชุม

“ขอโทษด้วยนะคะคุณกรินทร์” คุณหญิงผกามาศเอ่ยด้วยน้ำเสียง
แหบพร่า

“ครับ ว่าแต่คุณหญิงเป็นอะไรไปแล้ว”

“ไม่เป็นไรค่ะ คงลุกเร็วเกินไปเลยหน้ามืด” คุณหญิงผกามาศใช้
นิ้วชี้νωดขมับทั้งสองข้าง

เพราะเสียงใสดังลั่นมาจากอีกฝั่งของประตู หล่อนจึงรีบลุก จน
รู้สึกเหมือนสติวบลง โชคดีที่ชายหนุ่มข้างๆ รับหล่อนไว้ทัน ไม่งั้นคงล้ม
กระแทกพื้นไปแล้ว

คุณหญิงผกามาศไม่คิดว่าคุณเมธัสจะบอกมินธาราเร็วขนาดนี้
ทั้งที่หล่อนแนะนำให้ค่อยเป็นค่อยไป หล่อนเองตั้งใจจะช่วยพูด แต่เห็น
ท่าทางช่วยอะไรไม่ได้แล้ว คงต้องรอให้มินธาราทำใจได้เองสักนิด

กรินทร์หันมาทางเลขานุการสาว หล่อนสะดุ้งเมื่อสบตากับเขา

ค้อมศีรษะด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ จนเขาแน่ใจว่า...เข้าใจผิดกันไปใหญ่แล้ว

“คุณ...อย่าเพิ่งไปไหนครับ หายาตามกับผ้าเย็นๆ มาให้เจ้านายคุณก่อน”

กริณทรีบพูดเมื่อร่างบางทำท่าจะเลี้ยวหลบ เขาต้องย้ำอีกครั้งว่า “เจ้านายของคุณเป็นลม” เลขาฯ สาวจึงถึงบางอ้อ รีบรุดไปจัดการตามคำสั่ง

“คุณอย่าถือสาายมันท์เลยนะ ปกติแกไม่เป็นแบบนี้หรอก เพิ่งรับรู้เรื่องช็อกจิตใจมานะคะ” น้ำเสียงของคุณหญิงผกา มาศศิขริน หลังจากเมธาวีนำยามกับผ้ามาเช็ดตามเนื้อตัว

เมธาวียังทำงานอยู่ที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์เพื่อรอกลับพร้อมมารดา จนเลขาฯ ของมารดาวิ่งหน้าตื่นมาบอกว่ามารดาเป็นลม หลอนรู้เลย เชี่ยวว่าสาเหตุมาจากใคร

คงเพราะพ่อบอกพี่สาวเรื่องหย่าจนทำให้ช็อกมาอาละวาดถึงที่นี่ เมธาวีรู้เรื่องหย่ามานานแล้ว และหลอนเข้าใจการตัดสินใจของพ่อแม่ แต่ก็เข้าใจความรู้สึกของพี่สาว

ตอนเด็กพี่สาวของหลอนถูกจับแยกไปอยู่วังพายัพเพียงลำพัง ต้องทนกับการกลั่นแกล้งเหยียดหยามจากบรรดาญาติฝ่ายมารดาเป็น เวลาเกือบสิบปี กว่าจะได้กลับมาอยู่กับพร้อมหน้าครอบครัว พ่อแม่กลับตัดสินใจจะหย่าร้าง พี่สาวซึ่งเพิ่งผ่านเหตุการณ์ร้ายๆ มาด้วยสภาพจิตใจบอบช้ำจึงกลายเป็นเด็กซึมเศร้าขนาดหนัก

พอกับแม่กลัวจะคิดสั้นจึงไม่กล้าเอ่ยถึงการหย่าร้างอีกเลย ดูแลประคบประหงมตามใจสารพัด จนตอนนี้กลายเป็นคนเอาแต่ใจ ไม่ยอมใคร เปลี่ยนไปจากก่อนหน้าอย่างกับคนละคน จึงไม่แปลกเลยที่พี่สาวที่พยายามจะรักษาครอบครัวอันอบอุ่นในอุดมคติของตนจะช็อกกับการ

รับรู้เรื่องหย่าร้างของพ่อแม่ แกมพ่อยังตัดสินใจจะแต่งงานกับเลขานุการ
ฉบับใหม่ ถ้าพี่สาวหล่อนไม่อาละวาดคงแปลกแฮะ

ขนาดตอนเมธาวีท้อง มินธรายังวิ่งแทบบ้านแตก ยุทธเข้าหน้า
มินธราไม่ติดกระทั่งทุกวันนี้ แล้วตอนแต่งงานเมธาวีถูกญาติฝ่าย
มารดาครหาต่างๆ นานา แสดงท่าทางรังเกียจจนหล่อนเครียด แต่
มินธราออกโรงปกป้อง ถึงขนาดทะเลาะกับพวกนั้นยกใหญ่ ยิ่งเมื่อมีเรื่อง
ที่หล่อนโดนพวกทวงหนี้รังควาน มินธราบินกลับจากฝรั่งเศสมาจัดการ
โดยไม่สนว่าวันรุ่งขึ้นจะมีงานแฟชั่นโชว์ของแบรนด์น้องใหม่ในเครือ
แบรนด์ดังซึ่งหนึ่งในดีไซเนอร์อย่างมินธราจะต้องอยู่ช่วยงาน ตอนนั้น
มินธราเกือบต้องตกงานเพื่อหล่อนด้วยซ้ำ

“ผมว่าคุณหญิงน่าจะกลับไปพักผ่อน เรื่องแผนร่วมทุนผมทิ้ง
เอกสารไว้ที่นั่นแล้วคุณหญิงค่อยหาเวลาอ่านก็ได้ ยังไงผมรอได้ครับ”

กรินทร์ยื่นฟิงขอบโต๊ะประชุม มองมาทางสีหน้าซีดเขียวของ
คุณหญิงผกามาศ

“เอาเป็นว่าฉันจะลองเสนอเรื่องนี้กับบอร์ดดูก่อน ถ้าโอเคคุณ
เตรียมตัวมาเสนอเองได้เลย”

“จริงรีเปล่าครับ” นัยน์ตาสีนิลเปล่งประกาย และเมื่อหญิงวัย
กลางคนพยักหน้า เขาก็แทบจะร้องออกมาดังๆ ว่า...สำเร็จแล้ว!

กรินทร์ต้องการซื้อที่ดินสามร้อยไร่ติดแม่น้ำเจ้าพระยา เมื่อรู้ว่า
เป็นที่ดินของราชสกุลภัทรทอง เขาจึงให้ฝ่ายพัฒนาที่ดินติดต่อกับ
หม่อมเจ้าหญิงตลับศรีซึ่งเป็นผู้นำของราชสกุลในขณะนี้ ทว่าที่ดินตรงนั้น
หม่อมเจ้าผดุงเดชทรงทำพินัยกรรมยกให้หม่อมราชวงศ์ผกามาศซึ่งเป็น
ธิดาคนเล็ก

กรินทร์ใช้เวลาเป็นเดือนเพื่อเกลี้ยกล่อมซื้อที่ดินจากคุณหญิงผกา-
มาศ แต่คุณหญิงยื่นคำขาดเสมอว่าไม่ขาย เขาจึงเพียรพยายามติดต่อด้วย
การเสนอราคาสูงลิบ ตีสนิทด้วยวิธีต่างๆ นานา จนกลายเป็นข่าวหลาย

ครึ่งหลายครา

เมื่อเห็นไม่เป็นผล จึงปรับเปลี่ยนกลยุทธ์เป็นเสนอเรื่องการเป็นผู้ร่วมทุนในโครงการใหม่ของสยามมินทร์กรุ๊ป

ในตอนแรกโครงการนี้มีแผนเพียงการสร้างสาขาใหม่ของห้างสรรพสินค้าในเครือ ซึ่งสำรวจความนิยมของลูกค้าแล้วว่าจะไปได้สวย เขาต้องเพิ่มแผนใหม่จนกลายเป็นโครงการยักษ์ใหญ่เพื่อต่อรองกับโนเบิลพาเลซ โดยบริเวณนั้นจะกลายเป็นย่านช้อปปิ้งและท่องเที่ยวอีกแห่ง มีทั้งห้างสรรพสินค้า โรงแรมระดับห้าดาว อาคารสำนักงานให้เช่า และเบงคอกทาวเวอร์ซึ่งเป็นหอสูงสำหรับชมวิว มีภัตตาคารและผับอยู่ชั้นบนสุด สวนน้ำและสวนสาธารณะอยู่บริเวณรอบ

แน่นอน...มีนักลงทุนทั้งไทยและต่างชาติสนใจ และเขาคิดว่าคุณหญิงผกา มาซึ่งเป็นผู้บริหารสูงสุดของโนเบิลพาเลซ คงไม่ปล่อยให้โอกาสทองหลุดมือ

“ถ้าได้เรื่องยังไงจะติดต่อกลับไปนะคะ คุณเตรียมตัวไว้แล้วกัน”

คุณหญิงยิ้มขันเมื่อเห็นใบหน้าคมคายระบวยิ้มเหมือนเด็ก การได้รู้จักกรินทร์ทำให้หล่อนไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเขาถึงมีฉายาว่า ‘เจ้าชายแห่งวงการห้างค้าปลีก’

เขาเป็นถึงผู้กุมบังเหียนของบริษัทหลักแสนล้านที่ถือว่ายังเด็กมาก แต่การทำงานของชายหนุ่มนี้นอกจากจะเป็นมืออาชีพกล้าได้กล้าเสีย กล้าตัดสินใจอย่างรวดเร็วและรอบคอบเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของบริษัทแล้ว เขายังไม่เคยถือตัว แถมชอบลงมาปฏิบัติงานกับลูกน้องด้วยตัวเองอีกต่างหาก

หล่อนต้องยอมแพ้จริงๆ...คนหนุ่มไฟแรงอย่างกรินทร์

มินธารานั่งอยู่หน้าเคาน์เตอร์บาร์ แก้วว่างเปล่าหลายใบวางอยู่ตรงหน้า แต่มือเธอก็ยังกระดกอีกแก้วซึ่งบรรจุของเหลวสีอำพัน

เข้าคอดังน้ำเปล่า ส่งผลให้ชายหนุ่มข้างกายยื้อไว้แทบไม่ทัน

“เฮ้ย! พอแล้ว แกอย่าเวอร์นักเลย เรื่องแค่นี้ถึงขนาดต้องกินเหล้าเลยหรอวะ”

“แกจะพูดมากทำไม ฉันอยากกินฉันก็สั่ง แกมีหน้าที่ขายก็ขาย...จบ”

“เออ แต่สำหรับแกฉันไม่ขายไว้ย แกเคยกินเหล้าอย่างนี้ชะที่ไหน ฉันขี้เกียจโดนแม่แกลด้า”

อนพัชยกมือห้ามบาร์เทนเดอร์ เมื่อเห็นมินธราจะสั่งอีกแก้ว

ปกติเขาจะลงมาตรวจความเรียบร้อยภายในผับด้วยตัวเอง พอเดินมาถึง เขาแทบไม่เชื่อสายตาว่าจะพบร่างแบบบางของเพื่อนสนิทสมัยมัธยมปลายนั่งดื่มเหล้าอยู่หน้าเคาน์เตอร์บาร์ล่ำฟัง

มินธราไม่ชอบดื่มเหล้าใครๆ ก็รู้ อยู่ดีๆ มาเจอหล่อนในสภาพนี้ ทำเอาเขางง พอถามไถ่ถึงสาเหตุจนได้ความ เขาแทบหัวเราะจนหงายหลัง

“แกจะคิดมากทำไมวะ ไม่เห็นต้องสนใจอะไร”

“แกไม่เจออย่างฉันก็พูดได้สิ”

“แม่คุณ...คุณมันท่ครับ ปีนี้อายุคุณเลยเบญจเพสแล้วนะ ยังทำตัวเป็นเด็กอายุสิบขวบที่เพิ่งรู้ว่าพ่อแม่เลิกกันอีกหรอ”

นัยน์ตาสีนิลวาวจ้องเขม็งจนอนพัชสะดุ้ง

มันไม่ใช่แค่นั้น...ถ้าเป็นมินธราสาวสมัยก่อนก็คงรู้สึกผิดหวังที่ไม่สามารถมีชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ แต่ตอนนี้หล่อนกลับรู้สึกเหมือนถูกหักหลัง ทั้งที่พ่อกับแม่ทำตัวปกติอยู่ทุกวัน หล่อนกลับไม่รู้เลยว่าภายใต้ความปกตินั้นเป็นการเสแสร้ง เป็นเพียงละครตบตา

หล่อนจะไม่ว่าอะไรเลยถ้าพ่อกับแม่จะหย่ากัน หล่อนโตพอที่จะรับรู้และเข้าใจการตัดสินใจของคนสองคนที่ไม่อาจอยู่ร่วมกันได้ แต่พวกเขา กลับเลือกปิดบังมาจนถึงบัดนี้ ทั้งที่มีโอกาสมากมายที่จะบอกให้รับรู้

แล้วทำไมถึงเลือกมาบอกพร้อมกับการแต่งงานใหม่ ทำไมถึงไม่ให้เวลา
หล่อนบ้าง หรือเพราะหล่อนไม่มีความสำคัญ เป็นเหมือนคนนอก
ครอบครัว

“เอาเหอะ ว่าแต่พ่อแม่แกก็เก่งนะ ปิดมาได้เป็นสิบกว่าปี แต่
อีกไม่นานคงเป็นชาวดัง เพราะถ้าพ่อแม่จะแต่งงาน เรื่องหย่าก็ต้อง
เปิดเผย”

“แต่งงานหรือ ฉันไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมพ่อคิดจะเอาเด็กรุ่นลูกมา
ทำเมีย ไม่รู้สึกละอายบ้างรึไง”

“ทำไมต้องละอายวะ ไม่เห็นแปลกตรงไหน ผู้ชายมีเมียเด็กถือเป็น
เรื่องปกติ น่าภูมิใจซะอีก ไว้พ่อแม่พรากผู้เยาว์ซะก่อน ค่อยมานั่ง
ไวยวาย”

อนพัชต้องลุกพรวดจากเก้าอี้เมื่อมินธราภระแตกแก้วลงบน
เคาน์เตอร์บาร์ดังปัง ให้นตาย ปกติเวลาโมโหก็น่ากลัวจะแย่ ดันดื่มเหล้า
เข้าไปอีก ชื่นพูดไม่เข้าหูได้นอนอาบเลือดตรงนั้นแน่

“บางที่เขาอาจรักกันจริง พ่อแกก็ยังไม่แก่ ดูหนุ่มกว่าวัยด้วยซ้ำ”
ชายหนุ่มให้เหตุผลอย่างหวาดๆ

“เป็นไปไม่ได้ ฉันว่ายายเลขาฯ นั้นคงเห็นพ่อเป็นถึงเจ้าของ
บริษัท คิดรวยทางลัดโดยการหลอกให้พ่อแต่งงานด้วยมากกว่า ยายนั้น
ยังสาวยังสวย ไม่มีทางรักคนแก่อย่างพ่อจริงๆ หรอก”

อนพัชส่ายหน้ากับความคิดทริฐิของเพื่อนสาว สำหรับเขาไม่เคย
คิดว่าอายุเป็นอุปสรรคของความรัก ดูอย่างลุงของเขาคนหนึ่งละ อายุตั้ง
หกสิบแล้ว มีเมียอายุเท่าอนพัช แถมยังรักกันดี ไม่เห็นหล่อนจะมา
ปอกลอกลุงตรงไหน

“จันเคสแม่แกก็ไม่มีปัญหาสิ นายกรินทร์นั้นรวยจะตาย”

“แกจะบ้าหรือ แกเห็นแม่ฉันเป็นไก่แกแม่ปลาช่อนรึไง แม่ฉัน
ไม่ใช่พวกชอบกินเด็กนะ”

“เด็กตรงไหนพะ นายกรินทร์นั่นแก่ว่าพวกเรากำลังจะอายุปาเข้าไปตั้งสามสิบกว่า” อนพัชได้อ่านประวัติกรินทร์จากนิตยสารดังเล่มหนึ่ง แล้วก็คุ้นเคยกับกรินทร์พอสมควร ชายหนุ่มเคยมาเที่ยวที่นี้พร้อมกลุ่มเพื่อนนักธุรกิจ บางทีก็เปิดห้องวีไอพีสำหรับรับรองแขกต่างประเทศของบริษัท เรียกได้ว่าเป็นลูกค้าประจำเลยทีเดียว “ถึงจะอ่อนกว่าแม่แก่ไปรอบ...แต่ก็พอจะเป็นพ่อเลี้ยงแก่ได้อยู่นา”

“พ่อเลี้ยง!” เสียงใสแจ่มจนอนพัชสะดุ้ง...ไม่ควรพูดออกไปแบบนี้สินะ

“แกอยากให้เห็นเอาน้ำยาล้างห้องน้ำกรอกปากแก้ไข้ไหม” ใบหน้าขาวนวลบัดนี้แดงระเรื่อ ไม่เพียงเพราะความโกรธ แต่เหล้าเริ่มแสดงผลทำให้หญิงสาวคุมสติไม่อยู่

“อย่าพูดอะไรน่าขยะแขยงแบบนี้อีกนะ ตราบใดที่ฉันยังมีลมหายใจ ฉันไม่ยอมยกแม่ให้ไต่บ้านันเด็ดขาด”

อนพัชต้องนั่งรากงอกเป็นเพื่อนมินธราจนเกือบเที่ยงคืน
เขาแอบโทร. บอกพ่อแม่ของเพื่อนสาวและรับปากจะช่วยดูแลให้

กันนะ...ขึ้นปล่อยมินธราไว้ลำพังคงเสร็จพวกเสือพวกจระเข้ซึ่งจ้องตาเป็นมันอยู่ขณะนี้ ยิ่งดีไซเนอร์สาวสุดฮอตคนนี้ก็กำลังตกเป็นเป้าหมายของเหล่าชายหนุ่มไฮโซไฮ้ช้อยู่ด้วย

“จะไปไหน” อนพัชถามเมื่อมินธราลุกจากเก้าอี้

“ห้องน้ำ ไม่ต้องตาม รำคาญ” หล่อนกระซุกตอบเสียงอ้อแอ้

อนพัชถอนใจอย่างระอา ยายนี่เมาแล้วพร้อมจะมีเรื่องได้ตลอดเวลาจริงๆ

เอาเถอะ จากตรงนี้สามารถมองเห็นทางเข้าห้องน้ำได้ชัดเจนสมควร แต่แล้วนัยน์ตาซึ่งกำลังจับจ้องร่างบางต้องละจากมามองร่างสูงเพรียวของหญิงสาวคนที่เขาชะเง้อรอ

“เสด็จมาแล้วหรือ กว่าแจะมาไฉ่มีนั้เมาจนรั่วไปแล้ว”

รักสรย่นจุมุกกับคำทักประชดประชันของเพื่อนหนุ่ม “แจะเอาอะไรกับฉัน...ไฉ่พัช ฉันมันคนทำงานยี่สิบสี่ชั่วโมง ไม่ใช่เจ้าสัวน้อยรววย ร้อยล้านแบบแกนี่หว่า”

“เออๆ ขอโทษ แม่ดาราจัง”

รักสรวาดสายตามองหาเพื่อนรัก “แล้วมีนั้ไปไหน”

“ห้องน้ำ”

รักสรถอนใจยาวเหยียด หลังจากนอนพัชโทร. เล่าถึงเรื่องราวคร่าวๆ รักสรที่กำลังติดงานเป็นนางแบบเปิดตัวเครื่องดีมีบำรุงสุขภาพ ยี่ห้อหนึ่งจึงพยายามปลีกตัวออกจางานมารับเพื่อนสาว

“ท่าทางคงเป็นหนัก ถึงได้ดื่มขนาดนี้”

มินธราเดินเข้าไปเซมา ขาก้าวหน้าสามถอยหลังสี่ ทั้งที่ห้องน้ำอยู่ห่างแค่เมตรกว่าๆ เท่านั้น

“ขอ...อีก...โทษค่า” หล่อนเอ่ยด้วยเสียงจ้วเจีย เมื่อรู้ดีว่าชนเข้ากับร่างสูงแข็งแกร่งซึ่งเดินสวนออกมา

มือหนาจับท่อนแขนกลมกลิ้งเพื่อพยุงไม่ให้หล่อนหายหลังจากแรงชน ดวงหน้าแดงก่ำและตาปรือทำให้ชายหนุ่มขมวดคิ้ว

ลูกสาวคุณหญิงผกา...

กรินทร่มองร่างแบบบางจะหลับแหล่มีหลับแหล่ตรงหน้า หล่อนมาทำอะไรที่นี่ ในสภาพ...เมาแ่ออย่างกับลูกหมา

‘เพิ่งรับรู้เรื่องซอกจิดใจ...' คำพูดของคุณหญิงผกามาทำให้เขายิ่งสงสัยหนัก เรื่องอะไรทำให้เป็นได้ขนาดนี้ หวังว่าคงไม่ได้กำลังเข้าใจผิดเรื่องเขากับแม่ของหล่อนอยู่นะ

“ไหวไหมครับ” เขาถามอย่างหวังดี

“ม่ายเป็นรายๆ” ริมฝีปากเคลือบกลอสสีหวานระบวยิ้ม จนคน

มองอยากจะบ้าตาย

เพื่อนของหล่อนไปไหนหมด คงไม่ได้มาเที่ยวคนเดียวหรอกนะ ให้ตาย...เป็นผู้หญิงแท้ๆ ทำไมปล่อยให้ตัวมาไม่ได้สติ แล้วสวยงามขนาดนี้ รับรองไปไหนไม่รอด เสร็จพวกเสือหิวอยู่แถวๆ นี่แหละ

...เป็นน้องเป็นนุ่งจะจับดีให้เช็ด

“ขอทางหน่อย จาเข้าห้อง...อีก...น้ำ” มินธาราว่า สลัดตัวจากมือหนาใหญ่

แต่แค่ก้าวขาเพียงก้าวเดียว ร่างเล็กก็ทรุดฮวบลงตรงแผงอกของกรินทร์ทันที

ชายหนุ่มประคองมินธाराไว้พาลงสายหน้าระอา “เอาเข้าไป”

แล้วเขาจะทำยังไง...กรินทร์มองใบหน้าคมสวยหลับปริ้มอย่างสบายโดยใช้แผงอกของเขาต่างหมอน กวาดตามองซ้ายขวาเพื่อหาคนรู้จักของหล่อน เออ...แล้วเขาจะรู้จักเพื่อนๆ ของหล่อนได้ไง ขนาดตัวหล่อนเขายังจำแทบไม่ได้...ถ้าไม่เพราะเมื่อเย็นหล่อนด้นกรีดลั่นจนเขาตกใจ

“เฮ้ย!” กรินทร์ร้องลั่น เมื่อจู่ๆ หญิงสาวในอ้อมอกดันอาเจียน ทั้งหลับบนเสื้อสูทสีเข้มของเขา “เวร...”

“ยายมันท์” รักสรปราดเข้ามาดิ่งร่างไร้สติของเพื่อนสาว นึกว่าชายหนุ่มกำลังจะทำมิติมิร้าย แต่พอเห็นคราบเบื่อนบนเสื้อสูท หล่อนถึงกับหน้าเสีย ค้อมศีรษะให้ชายหนุ่มยกใหญ่ “ขอโทษด้วยนะคะ ขอโทษจริงๆ ค่ะ”

กรินทร์จำหญิงสาวร่างสูงเพียวคนนี้ได้ ก็เด็กรับใช้ในบ้านคลังโคลัละครของหญิงสาวชนิดไม่ยอมพลาดสักฉาก

“คุณรักสร...เป็นเพื่อนเขาหรือครับ”

“คุณกรินทร์...” เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง หล่อนแทบกรีดกับชายหนุ่มเจ้าของเสียงทุ้มนุ่ม หล่อนเพิ่งเคยเห็นเขาในระยะประชิด มิน่าล่ะ...

สาว ๆ บลอสซั่มถึงคลังกันขนาดนั้น

ดวงตาริยาวสินิลสุกใส จมูกโด่งคมรับกับริมฝีปากบางหยักสีระเรื่อ...ผิวขาวละเอียดยิ่ง ชนดิษฐ์หญิงยังอาย ยิ่งสวมชุดหรูสีเข้มยิ่งทำให้เขาดูเหมือนเทพบุตรเลยเชียว โดยเฉพาะความสูง...ขนาดความสูงของหล่อนบวกกับรองเท้าส้นสูงปรี๊ด ยิ่งตัวยิ่งกว่าเขาตั้งหลายเซนติเมตร

เขาเลิกคิ้วขึ้น ไม่คิดว่ารักสรจะรู้จักตน “ผมว่าพาเพื่อนคุณกลับบ้านเถอะครับ ดึกป่านนี้ที่บ้านคงเป็นห่วงแน่”

กรินทร์ถอดสูทนอก ก่อนจะโยนลงถึงขยะโดยไม่คิดเสียดาย ทำเอารักสรหน้าเฉือน รู้สึกผิดแทนเพื่อนอีกครั้ง

ดูท่าทางสูทนั้นจะหลายดังก์ ยายมณฑิเอีย ยายมณฑิ

“เออ...ขอโทษจริงๆ นะคะ ยังไงค่าสูท...คุณส่งบิลมาเก็บที่ห้องเสื้อบลอสซั่มได้เลย”

“ช่างเถอะครับ เรื่องเล็กน้อย” เขาไม่ใส่ใจ เพราะตอนนี้สิ่งที่ห่วงมากกว่าคือหญิงสาวซึ่งคอพับหลังสลายไปเรียบร้อยแล้ว

รักสรค่อนข้างกริ๊งกร๊อกรั้วอีกครั้ง ก่อนจะพยุงร่างเล็กให้เดินตามอย่างยากเย็น

“ไอ้เจ้าพัช หายไปไหนนะ” พอหล่อนมาเลยถือโอกาสซึ่งเขียวนะ...เจ้าเพื่อนบ้า แล้วยายนี่อีกคน...คิดจะเอาคืนกับวันก่อนที่หล่อนเมาไม่ได้สติไร

กรินทร์มองร่างสูงเพรียวกึ่งพุงกึ่งลากร่างเล็ก ชักไม่แน่ใจว่ารักสรจะพามินธารารออกไปได้หรือเปล่า ดูจากคนพุงก็ยังคงเดินขาเกะเผลอกอยู่เลย

ชายาว ๆ ก้าวเพียงไม่กี่ก้าวก็มาหยุดยืนข้างรักสร “คุณจอตรดตรงไหน ให้ผมไปส่งดีกว่า”

“เออ...” ยังไม่ทันตอบ ท่อนแขนหนาก็ซ้อนร่างเล็กบางของเพื่อนหล่อนขึ้นอย่างง่ายดาย รักสรอ้าปากจะคำน แต่แล้วต้องหุบ जबเมื่อ

ตั้งสติได้

เอวอะ...กว่าจะแบกย้ายนี้ออกไปได้คงเสียพลังงานไปหลายกิโลแคลอรี ผู้ทุ่มแรงให้ชายหนุ่มคนนี้ช่วยยังสบายชะกว่า

กรินทร์วางร่างบางในรถญี่ปุ่นกลางเก๋ากลางใหม่ของรักสร
เขาคาดเข็มขัดนิรภัยให้ แต่ต้องชะงักเมื่อเห็นน้ำใสๆ รินไหลลงอาบแก้ม
แพขนตายาวเกรอะกรังไปด้วยหยดน้ำตา

“เห็นมันท์...เป็นอะไร...” เสียงครางแผ่วเบาดังออกมาจาก
ริมฝีปากสีระเรื่อ

กรินทร์ใช้นิ้วชี้ช่วยไล่ปาดหยดน้ำตาออกอย่างทะนุถนอม...ทำไม
หล่อ่นต้องร้องไห้

“ขอบคุณมากนะคะ”

เสียงนุ่มๆ ทำให้ชายหนุ่มหอดมือออกจากดวงหน้าवलทันทน์ที่ รักสร
เข้านั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว กรินทร์พยักหน้าให้หล่อ่น ก่อนจะปิดประตูข้าง
คนขับเบาๆ

นัยน์ตาสีนิลปรากฏแววครุ่นคิด ขณะจับจ้องร่างไร้สติผ่านกระจกใส
มินธรา ธนารักษ์...เกิดอะไรขึ้นกับเธออะ

4

ร่างเล็กหอบแฟ้มงานหนาๆ หลายแฟ้ม มือข้างหนึ่งที่ถือหนังสือพิมพ์หลักประตูปานกว้างเข้าไป ก่อนจะรีบตัวกลับมาถือแฟ้มงานไม่ให้ร่วงหล่นเพราะความหนักอึ้ง

กรินทร์นั่งอยู่หลังโต๊ะ ‘ประธานกรรมการบริหาร’ กำลังก้มหน้าก้มตาทำงานตั้งโตๆ

เนื่องจากวุ่นวายกับการติดต่อเรื่องโพรเจกต์ใหม่ของบริษัท ทำให้งานที่เขาชอบทำให้เสร็จวันต่อวันหมักหมมกองอยู่เต็มโต๊ะ แต่ก็ยังดีที่งานใหญ่กำลังจะเริ่มดำเนินการได้ตามแผนที่วางไว้

เสียงแฟ้มงานวางบนโต๊ะทำให้กรินทร์เงยหน้าขึ้นมอง เห็นหญิงสาวใบหน้านวลใส ระบายยิ้มพรายทั้งนัยน์ตาทั้งริมฝีปาก

“พิเศษนะคะวันนี้” เลขานุการสาววางหนังสือพิมพ์ลงตรงหน้าเจ้านาย

พอกรินทร์ก้มมองหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นก็ถึงกับอึ้ง เพราะพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งวันนี้มีข่าวการหย่าร้างของคุณเมธัสและคุณหญิงผกามา

นี่ละมั้ง...สาเหตุที่ทำให้ มินธรา ธนารักษ์ เป็นได้ขนาดนั้น

กรินทร์เงยหน้ามองเลขาสาวที่ยังยิ้มกริ่ม “ทำไม มีอะไร”

“ก็...เปล่าหรอกค่ะ แค่คิดในใจว่าเจ้านายเรามีโอกาสแล้วนะ

เท่านั้นเอง”

“ถ้าเรื่องพี่กับคุณหญิงละก็...เลิกคิดได้แล้วนะ ไม่รู้เขียนข่าวกัน
ได้ยังไง แล้วนี่พี่ไม่โดนหางเลขว่าเป็นมือที่สามไปด้วยรีไร” กรินทร์พลิก
หาคอลัมน์จากพาดหัว

วุ่นวายกันจริงๆ ป่านนี้บุตรสาวคนโตของครอบครัวนั้นคงกำลัง
เข้าใจเขาผิดอยู่แน่ๆ

“พี่กรินทร์ไม่โดนหรอกค่ะ เพราะข่าวว่าเลิกกันตั้งสิบกว่าปี แต่พี่
อาจถูกพาดพิงว่าเป็นคู่รักคนใหม่ก็เท่านั้น” เลขาฯ สาวยังเล่นลิ้น แต่พอ
เจ้านายพับหนังสือพิมพ์เก็บแล้วหันมาจ้อง หล่อนจึงรีบเข้าสู่เรื่องงาน
ทันที

“อันนี้เป็นงานด่วนที่ท่านประธานต้องเซ็นให้เสร็จวันนี้ค่ะ” หล่อน
แยกแฟ้มสีฟ้าแฟ้มออกมาตั้งเป็นกองใหม่ แล้วหยิบบางส่วนขึ้นส่งให้
ชายหนุ่ม “อันนี้เอกสารการประชุมในช่วงบ่าย ส่วนพวกนี้เป็นรายละเอียด
แคมเปญช่วงเทศกาลสงกรานต์ที่ท่านประธานขอดู”

กรินทร์ถอนใจยาว เขาคงจะนับวันตาพราวของเลขาฯ สาวก่อนจะ
ก้มมองทั่วโต๊ะ เป็นเชิงให้หล่อนดูว่าไอ้ที่ค้างอยู่ก็กองท่วมห้องแล้ว

“อ้าว ช่วยไม่ได้นะคะ กุลทำตามหน้าที่”

นัยน์ตาสีนิลวาวแสงจ้องรอยยิ้มหวานของเลขาฯ สาว ซึ่งเคยเป็น
รุ่นน้องสมัยเรียนที่อเมริกา พอหล่อนเรียนจบกลับมาเขาจึงชวนให้มา
ช่วยงาน แต่ทั้งที่อยากให้ช่วยงานด้านบริหาร กลับชอบเป็นเลขานุการ
ซะนี่

“นายวามารียัง ถ้ามาแล้วเดี๋ยวเรียกให้มาพบพี่น้องเลย แล้วกับบอก
ให้เอารายละเอียดโครงการโมเดิร์นเจ้าพระยาที่จะนำเสนอทางโนเบิลพา-
เลสมาด้วยนะ”

“ค่า...เจ้านาย” ญัฐกุลรับคำ แต่ก่อนจะเดินออกจากห้องก็หันมา
ถาม “รับขนมจีบซาลาเปาเพิ่มไหมคะ”

“ถ้าอยากลำบากหามาให้ก็เอามา” กรินทร์โคลงศีรษะ ไม่รู้คิดถูกหรือคิดผิดที่เอายายเด็กบ๊องคนนี้เป็นเลขาฯ

เสียงเคาะประตูสองสามทีทำให้คนด้านในเอ่ยตอบออกไป
ว่า “เข้ามาได้”

กรินทร์วางมือจากงานตรงหน้า ชำเลียงมองร่างสูงแข็งแกร่งเดินเอื่อยๆ ทำสีหน้าเฉื่อยชาเข้ามานั่งบนเก้าอี้ด้านหน้าโต๊ะท่านประธาน

ไม่มีคำถามจากชายหนุ่มผู้มาใหม่ มีเพียงคิ้วเข้มที่เลิกขึ้นแทนคำถาม จนกรินทร์ชักขุนใจ

“แล้วรายละเอียดโครงการโมเดิร์นเจ้าพระยาที่จะนำเสนอทางโนเบิลพาลเลซล่ะ” กรินทร์ถามเสียงห้วน เพราะชายหนุ่มเดินตัวปลิวเข้ามาโดยไม่ถืออะไรติดมาสักอย่าง

“ยังไม่เสร็จ”

“ยังไม่เสร็จเนี่ยะ อีกไม่กี่วันก็ต้องไปเสนอกับบอร์ดโนเบิลพาลเลซแล้ว นายมัวทำอะไรอยู่”

“ที่บอกว่ายังไม่เสร็จคือยังพรีนต์ไม่เสร็จ อีกเดี๋ยวเลขาฯ ฉันคงเดินเอามาให้ นี่ฉันอุตส่าห์ล่องหน้ามาก่อนเพราะเห็นว่าท่านประธานอยากพบนะเนี่ย” วาทินตอบกวนประสาท เขาหมั่นไส้หมอนี่ตั้งแต่ตะโกนบอกด้วยน้ำเสียงเข้มๆ แล้ว เห็นมันพูดดีกับคนอื่นไปทั่ว แต่กับเขาไม่เคยเห็นมันยิ้มหรือพูดจาดีด้วยเกินสามประโยค...แก้งมันเล่นซะหน่อยก็สนุกดี

กรินทร์จ้องเขม็งอย่างขุนเคื่อง จงใจกวนโมโหกันซัดๆ ให้อัหมอนี่

“เดี๋ยวเอามาให้ฉันดู แล้วนายก็เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการพรีเซนต์ในครั้งนี้นะ นายต้องดูแลโครงการโมเดิร์นเจ้าพระยาทั้งหมด เพราะฉันจะเสนอให้นายนั่งเก้าอี้กรรมการผู้จัดการ”

“เฮ้ย ไม่เอา แ่่งงานของบริษัทในเครือฉันก็จะแ่่งแล้ว นายให้

ภุชงค์ทำแทนสิ”

วาทีนรีบค้าน เขานั่งตำแหน่งรองประธานสยามมุนินทร์กรุ๊ปอย่าง
เดียวซะที่ไหน ยังมีตำแหน่งอื่นๆ ของบริษัทในเครือที่กรินทร์ยึดเยียดให้
อีกหลายตำแหน่ง แล้วกิจการของสยามมุนินทร์กรุ๊ปก็เยอะซะเหลือเกิน
นอกจากห้างสรรพสินค้าหรืออย่างลักซ์เซอรี ยังมีห้างสรรพสินค้าซีซั่นซึ่งมี
สาขามากมายทั่วกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด

“ฉันสั่งนายก็ต้องทำ”

นัยน์ตามขุ่นจัด อารมณ์เริ่มกรุ่นๆ กับท่าทีเผด็จการของกรินทร์
ตั้งแต่ไอ้หมอนี่ขึ้นเป็นประธาน มันก็เอาแต่โขกสับใช้แรงงานเขาเยี่ยง
ทาส นี่ถ้าสั่งให้เขาไปล้างห้องน้ำได้มันคงทำไปแล้ว

วาทีนกับญาติผู้พี่ซึ่งเกิดห่างกันแค่ไม่กี่เดือนคนนี่ไม่ถูกกันมาแต่
ไหนแต่ไร อาจเป็นเพราะต่างเป็นลูกชายด้วยมั้ง พวกพ่อๆ เลยชอบเอา
มาเปรียบเทียบ จนตัววาทีนเองก็ารู้เหมือนกันว่าเริ่มขม่นกรินทร์ตั้งแต่
เมื่อไหร่

ยิ่งหลังจากกรินทร์กลายเป็นประธานกรรมการบริหารด้วยแล้ว
วาทีนไม่ชอบวิธีการที่กรินทร์ได้ตำแหน่ง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าสมควรแล้ว
ที่สยามมุนินทร์กรุ๊ปจะตกอยู่ในมือของกรินทร์ ลูกชายของผู้ก่อตั้งสยาม
มุนินทร์กรุ๊ปด้วยสองมือ

“ไ้ ตื่นแล้วเหรออ”

มินธาราลุกขึ้นกุ่มศีรษะอย่างงงๆ ปรับสายตามองร่างสูงโปร่ง
ของเพื่อนสาวที่สวมชุดเสื้อกล้าม กางเกงยีนขาสั้น เดินไปเดินมา

“ทำไมฉันมาอยู่ที่นี่”

“เฮ้อ ขี้เกียจอธิบายอะ รื้อซะขนาดนั้นจำไม่ได้ก็ไม่แปลก ฉันโทร.
บอกพี่ตูนแล้ว วันนี้แกก็พักซะเถอะ” รักสรส่งน้ำให้เพื่อนดื่มและนั่งลง
ข้างเตียง “แล้วไง เรื่องพ่อกับแม่แกเหรออ”

มินธราเหลือบตาบวมๆ เพราะร้องไห้อย่างหนักมาทางรักสร
“แกรู้หรือ”

“ก็...รู้จากไอ้พัช” รักสรวา แต่ความจริงหนังสือพิมพ์วันนี้รายงาน
เรื่องราวชะละเอียดยิบ และถ้าเพื่อนหล่อนเห็นเข้า มีหวังได้วินแตกแน่ๆ
หนังสือพิมพ์เล่มนั้นจึงถูกรื้อไซเคิลไปเรียบร้อย

“ฉันรู้ว่าโตแล้ว แต่ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเหมือนถูกหักหลัง ถ้าพ่อกับ
แม่บอกตั้งแต่แรกฉันคงไม่รู้สึกเสียใจขนาดนี้ เหมือนกับเขาไม่เห็นความ
สำคัญของฉันเลย”

“ไม่ใช่หรอกมីนนี่ ฉันว่าเพราะพ่อกับแม่แกู้จักแกดีถึงไม่กล้า
บอก เพราะเขาแคร์แก เลยไม่อยากให้แกเสียใจ”

“ถ้าแคร์ฉันจริงก็ควรบอกตั้งนานแล้ว คงไม่ปล่อยให้ล่วงเลยมา
เป็นสิบปีหรอก แล้วก็ควรบอกก่อนที่จะพูดเรื่องแต่งงานใหม่ด้วย” มิน
ธราเริ่มร้องไห้

“แต่งงานใหม่” รักสรง เพราะอนพัชบอกแค่เรื่องหย่าร้างเท่านั้น
รวมทั้งจากข่าวด้วย

“พ่อบอกว่าจะแต่งงานกับยายเลขชาฯ หน้าห้อง แกคิดดูนะ...
ยายนั้นอายุอ่อนกว่าฉันอีก ฉันรับไม่ได้หรอกที่พ่อจะเป็นเฉาหัวงู”

“มីนนี่ อย่าพูดถึงพ่อแบบนั้น แกไม่ควรล่วงเกินบุพการี” รักสร
เอ็ด “ถ้าคนเรารักกันซะอย่าง อายุหรือเชื้อชาติศาสนาก็ไม่ใช่อุปสรรค”

“นั่นมันในอุดมคติ ความรักมันไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตคู่
ซะหน่อย ในชีวิตจริงความรักมันแก้ปัญหारेื่องความแตกต่างไม่ได้
หรอก แล้วมันก็ไม่ช่วยทำให้ปากท้องอึดขึ้นมาได้” มินธราแค้นหัวเราะ
“ยายนั้นก็ได้ชั่วรัวชั่วเหว แกคิดหรือว่ามันจะทนอยู่กับคนแก่อายัพ
ถ้าไม่ได้หวังเงิน”

รักสรถอนใจยาว ตอนนี้ไม่มีประโยชน์ คนอย่างมินธราเชื่อมั่น
ในความคิดตัวเอง ไม่ว่าใครพูดอะไรก็ไม่ทำให้หล่อนเปลี่ยนความคิดได้

คงต้องใช้เวลามินธราสักพัก

“ฉันไม่ยอมให้ยายนั้นมาปอกลอกพ่อเด็ดขาด” มินธรายืนกรานหนักแน่น “แล้วยังจะแม่ฉันอีก ฉันไม่มีทางยกแม่ให้นายกรินทร์นั้นด้วย”

“กรินทร์...แกหมายถึงคุณกรินทร์ สรรพมนินทร์...”

“แล้วแกจะให้ฉันหมายถึงใครอีกล่ะ” มินธราย้อนถามอย่างเจ็บใจ “เมื่อวานฉันไปหาแม่ที่โนเบิลพาเลซ แกรู้ไหมฉันเห็นอะไร แม่กับนายกรินทร์กำลังพลอดรักกันอยู่ในห้องประชุม”

“แกคิดมากไปรีเปล่า เขาอาจจะติดต่อรูทิกกันอยู่ก็ได้”

“รูทิกจะไรกอดกันกลม ฉันเห็นเต็มสองตาเลยนะ ถ้าไม่ใช่คนมองโลกในแง่ดีจนปัญญาอ่อนก็คงเข้าใจเหมือนฉัน” มินธราแหม่ปากแน่น “คอยดู...ถ้าเจอหมอนั้นคราวหน้าฉันไม่ปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่แน่”

รักสรรพะอีก บางทีอาจดีกว่าถ้าหล่อนไม่บอกว่าเมื่อคืนมินธราทำอะไรไว้กับกรินทร์บ้าง แล้วยังจะเรื่องที่เธอช่วยอุ้มเพื่อนสาวมาส่งถึงรถ แถมดูแลคาดเข็มขัดให้ชะดิบดี ขึ้นเพื่อนหล่อนรู้ว่าเจอเขาแล้วไม่ได้ทำอะไร มีหวังกระโดดตึกตายแน่ๆ

ภายในตึกแถวสองชั้นสองคูหาของห้องเสื้อบลอสซัม ตกแต่งด้วยสไตล์ธรรมชาติ บริเวณริมกระจกใสด้านในมีหุ่นผู้หญิงแต่งตัวสวยเก๋วางเรียงรายท่ามกลางสวนน้ำตกเล็กๆ เสื้อผ้าหลากหลายดีไซน์ รวมถึงคอลเลกชันล่าสุดอย่างโวลต์ฟลาเวอร์เชวนบนราวคล้ายกิ่งไม้เทียม ดอกไม้จำลองปักเป็นพุ่มอยู่ในแจกันไม้มะม่วงแบบตั้งพื้นวางตามจุดต่างๆ ด้านในสุดมีห้องลองเสื้อสามห้อง ใกล้กันเป็นโต๊ะแคชเชียร์รวมถึงโต๊ะทำงานของเจ้าของห้องเสื้อในบางโอกาส โซฟาบุหนังหนาสีขาววางล้อมโต๊ะรับแขก จัดเป็นมุมสบายๆ ให้แขกนั่งรอ

จากบรรยากาศรวมๆ พอก้าวผ่านประตูกระจกใส ผู้มาเยือนควรรู้สึกเหมือนหลุดเข้ามาในโอเอซิสใจกลางกรุง แต่เมธาวีกลับรู้สึกเหมือน

หลุดเข้ามาในพื้นที่สีแดงของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

“จะร้องให้ทำไม พี่บอกตั้งนานแล้วว่าแพตเทิร์นแบบนี้ไม่เอา พี่บอกให้เข็มเปลี่ยนแล้วนะ แบบก็ส่งให้ใหม่ ไม่ได้ฟังพี่รีไร” น้ำเสียง เครื่องเคียดเล็ดลอดผ่านช่องแคบๆ ของประตูเลื่อนที่กั้นระหว่างด้าน หน้าห้องเสื้อกับห้องด้านหลังซึ่งจัดเป็นโซนทำงาน

เมธาวียิ้มสู้กับลูกค้าภายในห้องเสื้อเพราะพวกเขากำลังตกใจ หล่อหน้ารีบเดินไปเลื่อนประตูให้ปิดสนิท และช่วยรับหน้าลูกค้าแทน

“น้องมันท้อใจเย็นหน่อยค่ะ พุดกันดีๆ ก็ได้ ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร” ตูนลูบไหล่เข็มเบาๆ ขณะหนึ่งกับปัทยืนจับมือเข็มไม่ห่าง เมื่อเข็ม เริ่มสะอื้นออกมา

“เข็มก็ทำตามทีพี่มันท์บอกนั่นแหละ แต่มันออกมาแบบนี้ เข็มก็ เห็นว่ามันสวยดี”

“ก็ลูกค้าเขาไม่ชอบ เราจะคะยั้นคะยอให้เขาชอบได้อย่างไร ผ้าเขา เป็นคนเอามา แล้วเราจะไปหาที่ไหนมาตัดให้ใหม่”

ริมฝีปากบางม้วนแน่น นัยน์ตาแดงก่ำจากการร้องไห้จึงมินธรา อย่างน้อยใจ “ถ้าพี่มันท์อารมณ์เสียอย่ามาลงที่เข็มสิคะ”

“เข็ม! กลับมานี่นะ” มินธราแผดเสียงเมื่อลูกน้องสาวก้าวฉับๆ ออกทางหลังร้านโดยมีหนึ่งเดินตามไปด้วย

“น้องมันท์ก็ไม่ควรใส่อารมณ์กับเข็มขนาดนั้น” ปัทวางเดรสสั้น พิมพ์ลายดอกไม้บนโต๊ะ ก่อนจะตามออกไปอีกคน

“เฮ้...ไป...ไปกันให้หมดเลย” มินธราโบกมืออย่างหัวเสีย นัยน์ตาคมตวัดมาจ้องสาวประเภทสองข้างกาย กำลังจะอำปากไล่ ตูนก็ สวนกลับ

“หยุดนะคะ พออารมณ์เสียเป็นอย่างนี้ทุกที เดี่ยวจะมานั่งเสียใจ ทีหลัง” ตูนเตือน เดินไปกดน้ำเย็นใส่แก้วส่งให้มินธรา...เวลาโมโห หญิงสาวคนนี้เคยสนหน้าอินทร์หน้าพรหมซะที่ไหน พุดจาแตกหักชนิด

ไม่เหลือเยื่อใยก็เคยทำมาแล้ว ถ้าคนไม่สนิทจริงๆ คงเผ่นแน่บ มองหน้ากันไม่ติดไปจนตาย

คุณรู้จักมินธราดี ความจริงมินธราเคยเป็นรุ่นน้องที่มหาวิทยาลัย ก่อนที่จะตัดสินใจไปเรียนต่อและฝึกงานในห้องเสื้อดังที่ฝรั่งเศส กระทั่งเปิดห้องเสื้อบอลสซั่มเมื่อสามปีก่อน จึงชวนคุณมาช่วยงาน แต่มินธราไม่ได้กลับมาดูแลเอง ใช้วิธีติดต่อกับคุณผ่านอินเทอร์เน็ตทั้งหมด มินธราเพิ่งตัดสินใจกลับมาดูแลเมื่อปีที่แล้ว

ขนาดคุยงานผ่านอินเทอร์เน็ต เวลาทะเลาะกันมินธรายังแทบจะกระโดดผ่านจอมอนิเตอร์เข้ามาขย้ำคอหล่อน แต่ดีตรงที่ทะเลาะกันเพราะสาเหตุมาจากการงานเป็นหลัก ไม่ได้เอาอารมณ์จากเรื่องส่วนตัวมาเกี่ยวข้องแบบนี้

“พูดกันด้วยเหตุผลนะคะ เชื่อมผืนจริงที่ไม่ถามน้องมินท์ก่อน แต่น้องมินท์เองก็ผิด ปกติน้องมินท์จะคุยงานด้วยตัวเอง จะเข้ามาถามน้องถามนี่ ว่างานไหนเป็นยังไงติดขัดอะไรหรือเปล่า แล้วน้องมินท์ลองถามตัวเองสิคะว่าหนึ่งอาทิตย์ที่ผ่านมาเป็นยังไง น้องมินท์ไม่ยอมให้ใครเข้าใกล้ด้วยซ้ำ เวลามีปัญหาพวกพี่ต้องการถาม น้องมินท์กลับหงุดหงิดใส่แล้วจะให้พวกพี่ทำยังไง”

ริมฝีปากบางแน่นเมื่อถูกต่อว่า แต่ก็จริงอย่างที่คุณพูด ตั้งแต่วันที่พอบอกเรื่องแต่งงาน หล่อนก็ไม่ยอมกลับบ้านอีกเลย อาศัยคอนโดฯ รักสรเป็นที่พักพิงชั่วคราว เวลาทำงานก็นั่งหน้าหงิก

มิน่า...พี่คุณถึงให้หล่อนหลบมาอยู่ในห้องทำงานแทน

“แยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวให้ชัดสิ ถ้าน้องมินท์ยังเป็นแบบนี้ ผลเสียก็จะตกมาอยู่กับบอลสซั่ม น้องมินท์อยากให้ห้องเสื้อที่น้องมินท์สร้างเสียหายไปด้วยหรอ” นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มจ้องลึกเป็นเชิงเตือน คุณรู้ดีว่าเกิดอะไรขึ้นกับมินธรา แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้เพราะปัญหามันอยู่ที่ความคิดของเจ้าตัวนั้นแหละ

“เรื่องบางเรื่องเราห้ามให้มันเกิดไม่ได้ คิดมากไปก็ไม่ได้ทำอะไรดีขึ้น คนเราต่างมีชีวิตเป็นของตัวเอง จะยึดติดให้เขาทำตามที่เราชอบมันไม่ได้ น้องมันที่น่าจะรู้ดี เพราะเคยมีใครบังคับน้องมันที่ได้รีเปล่าละ แล้วไอนิสัยเอาแต่ใจ ไม่ยอมใครนะ ลดๆ ลงบ้างเถอะ พี่ไม่เห็นว่ามันจะเป็นผลดีกับตัวน้องมันตรงไหน”

“กำลังจะขึ้นเลขสามก็เทศน์เป็นคนแก่เลยนะ” มินธราหาแวะโบหน้าเพื่อนยิ้ม เวลาหล่อนโมโหพี่ตูนไม่ได้ยอมหล่อนซะทีเดียวเหมือนคนอื่นๆ แต่พี่ตูนจะพูดด้วยเหตุผลจนหล่อนสงบลงได้ทุกที

“จ๋าๆ ถึงแก่ก็แก่ประสบการณ์ สังขารยังเอื้อเหมือนเด็กอายุสิบแปด” สาวประเภทสองโพสท่าสวยๆ ให้มินธราหาเชยชม คนอารมณ์ร้อนจึงหัวเราะออกมาได้

แต่ต้องชะงักเมื่อน้องสาวเลื่อนประตูผ่านเข้ามา

“น้องมิ่งท๊ะ เรื่องผ้าพี่จัดการเอง เพื่อนพี่ช่วยดูแป๊บเดียวเดี๋ยวก็ได้ แล้วถ้าพวกนั้นกลับมา น้องมิ่งทอย่าลืมขอโทษแซมด้วยละ” ตูนก้าซบก่อนเดินออกไปหน้าห้องเสื้อ

มินธราหาชักกังวล ไม่รู้พวกนั้นจะกลับมาอีกหรือเปล่า หล่อนมันประเภทโมโหแล้วปากไวเสียด้วย

“เป็นยังงี้บ้างคะ ไม่มีใครติดต่อกับมิ่งทได้เลย มาหาที่หน้าหน้าพ่อกับแม่เป็นห่วงมากนะ” เมธาวีนั่งลงบนเก้าอี้ไม่ขำๆ มองโบหน้าหมองคล้ำของพี่สาว

“เขาไม่เป็นห่วงพี่หรอก สบายซะอีกที่พี่ออกมาได้ จะได้ไม่มีมารขวางความสุข” มินธราหาพูดประชด ก่อนจะหันมาเล่นงานน้องสาว “เราก็ตีนะ รู้ทุกอย่างแต่ไม่เคยบอกอะไรพี่ พี่คงเป็นส่วนเกินของบ้านสินะ”

“ไม่ใช่ซะพี่มิ่งท ที่เมย์ไม่เคยพูดเพราะพ่อกับแม่ขอร้อง”

“เหอะ พ่อกับแม่ขอร้อง พี่นะ...กับเมย์พี่ไม่เคยมีความลับเลย”

“เมย์ก็ไม่เคยมีความลับกับพี่มิ่งทนะ แต่เรื่องนี้...”

เมธาวีลอบถอนใจ พุดอะไรตอนนี้ก็เหมือนแก้ตัว ยังไงซะพี่สาว
หล่อนก็ปักใจเชื่อแบบนั้นเต็มที มินธราเป็นประเภทต้องคิดได้ด้วย
ตัวเอง ใครพุดอะไรก็ไม่สามารถเปลี่ยนความคิดของหล่อนได้

“ที่เมย์มา...ไม่ได้จะมาพุดเรื่องพ่อหรือกะนะ แต่เมย์มาเคลียร์ให้
แม่” หญิงสาวเริ่มพุดธุระที่ได้รับมอบหมาย “พี่มันที่กำลังเข้าใจผิด คุณ
กรินทร์กับแม่ไม่ได้มีอะไรกัน คุณกรินทร์เขาติดต่อกำธุรกิจกับโนเบิลพา-
เลซเท่านั้น”

“โอ ยายเมย์ โทษทีนะ พี่เห็นเต็มสองตา ไม่ได้เข้าใจผิดตามข่าว
บ้าง ๆ พวกนั้นซะหน่อย”

“นั่นแหละค่ะเข้าใจผิด” เมธาวีชิงพุด “เพราะได้ยินเสียงพี่มันท์
แม่เลยรีบลูกจนเป็นลม แล้วคุณกรินทร์ก็ช่วยรับไว้...แค่นั้น”

“แล้วทำไมต้องไปอยู่ในห้องสองต่อสองด้วย” มินธราติง ก็มัน
น่าคิดจริงๆ นี่นา ยังมีข่าวออกมาด้วยแล้ว

“คุณกรินทร์เขานำโพรเจกต์ใหม่มาเสนอแม่ ไอ้ข่าวพวกนั้นก็
เพราะโพรเจกต์ใหม่ของสยามมุนินทร์กรุ๊ปนั่นแหละ ฝ่ายนั้นเขาอยาก
ได้ที่ดินของแม่แต่แม่ไม่ขาย ก็พยายามตามตื้อ จนสุดท้ายเลยเสนอแผน
ร่วมทุนกับโนเบิลพาเลซ”

นัยน์ตาสีนิลยังมีแววเคลือบแคลง เมธาวีจึงลุกขึ้นพร้อมคำทำ

“ถ้าพี่มันท์ไม่เชื่อ เที่ยงนี้ไปที่โรงแรมสิคะ วันนี้คุณกรินทร์จะมา
เสนอโพรเจกต์กับบอร์ดโนเบิลพาเลซ ตอนที่ยังมีเลี้ยงอาหารกลางวัน
จะได้คุยเปิดอกกันไปเลย”

ใบหน้าคมคายของกรินทร์บึ้งตึงตั้งแต่เริ่มจนจบการเสนอ
โพรเจกต์ร่วมทุนระหว่างสยามมุนินทร์กรุ๊ปกับโนเบิลพาเลซ เจ้าคนที่
ทำให้เขาอารมณ์เสียมันไม่มาตามนัดนะสิ ดันโยนเรื่องต่อให้ภุชงค์
รองประธานกรรมการบริหารอีกคนซึ่งร่วมกันทำแผนเสนอโนเบิลพาเลซ

จัดการต่อ สงสัยนายวาทีนอยากลองดีซะละมังถึงขัดคำสั่งเขา

“เป็นอะไรของนาย นายควรแสบปีที่การร่วมทุนสำเร็จไปได้ด้วยดี ไม่ใช่เหรอ” ภูซงค์เห็นใบหน้าของท่านประธานบึ้งตึงจนกลัวว่าคณะกรรมการของโนเบิลพาเลซจะแปลกใจกับท่าทีของชายหนุ่ม

“สงสัยเพราะคนเยอะ เลยไม่มีโอกาส...หนูงหนึ่ง” ณัฐกุลไม่เกรงกลัวที่จะแซวเจ้านายยามถ่มมึงทิ้ง

“เชิญที่ห้องอาหารเลยนะคะคุณกรินทร์” คุณหญิงผกามาต้อยแทรกขึ้นเสียก่อน ณัฐกุลจึงสะกิดภูซงค์ให้รีบเดิน ไม่ให้อยู่เป็นก้างขวางคอ

นี่ก็ไม่เลิกเข้าใจผิดกันเสียที

“เมย์ให้พี่มินทร์ที่ลือบปีคะ” เมธาวิภะชิบบอกมารดา ก่อนจะยืมให้กรินทร์ซึ่งเดินออกจากห้องมาพร้อมกัน

พอได้ยินชื่อมินธราฯ ทำให้เรื่องเมื่ออาทิตย์ก่อนผุดขึ้นในความคิดของกรินทร์ เขายังอดเป็นห่วงไม่ได้ “คุณมินธราฯสบายดีหรือครับ”

คุณหญิงผกามาตแปลกใจที่กรินทร์ถามถึงมินธราฯ แต่คิดว่าเขาคงไม่พอใจเรื่องคราวก่อน เพราะสีหน้าติดบึ้งตึงยังคงอยู่ “สบายดีค่ะ ต้องขอโทษคุณกรินทร์แทนยายมินท์อีกทีนะค่ะ”

ทั้งสามก้าวเข้าลิฟต์ว่างเปล่า พวกที่เข้าประชุมลงไปกันหมดแล้ว กรินทร์ยืนอยู่ข้างคุณหญิงผกามาต แล้วเขาต้องตกใจเมื่อร่างบางเซเข้ามาปะทะ จนต้องยึดเอวเพื่อประคองไว้ “คุณหญิงเป็นอะไรครับ”

“แม่คะ”

“เอ่อ...หน้ามืดนิดหน่อย ขอโทษนะค่ะ” คุณหญิงผกามาตพยายามยื้อตัว โดยเมธาวิช่วยประคองอีกแรง แต่ดูเหมือนร่างบางอยากลงปอนกับพื้นเสียจริงๆ กรินทร์จึงไม่กล้าปล่อย

“คุณเมย์มีയാดมใหม่”

“യാดม...യാดมๆ” เมธาวิภะชิภะวาดชุดหาയാดมในกระเป๋าถือ

ทันที แต่สารพัดสิ่งของทำให้หล่อนต้องแหวกหาอยู่ยวน

มินธรา จดปลายดินสอบนหน้ากระดาษว่างอีกแผ่นหนึ่ง แต่แล้วก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ชมวดคิ้วมุ่น หล่อนนั่งรอที่ล็อบบี้โรงแรมโนเบิลพาเลซตั้งแต่เที่ยงตรง จนบัดนี้เกือบบ่ายยังไม่มีวีแววของมารดาหรือน้องสาว

มินธราปิดสมุดสเกตช์ภาพคู่กายที่ใช้ดีไซเนอร์ฆ่าเวลาได้ไปสิบกว่าชุด คั่วกระเป๋าทิ้งใบหูพลางก้าวออกจากล็อบบี้

หล่อนอยากเชื่อว่าภาพเหตุการณ์เมื่ออาทิตย์ก่อนเป็นเพียงอุบัติเหตุ แต่ถึงอย่างนั้นกลับสับสน แม้หล่อนอาจได้ยินจากปากมารดาหรือนายกรินทร์ว่าพวกเขาไม่มีอะไรกัน แต่ใครจะไปรู้ว่าหล่อนจะถูกหลอกหลวงอีกหรือเปล่า ขนาดพ่อกับแม่หย่ากันเป็นสิบปี ยังหลอกหลวงหล่อนได้ทุกวันวาร์กกัน แล้วจะให้หล่อนเชื่อได้อย่างไร...

หญิงสาวเดินเลี้ยวมายังทางเชื่อมอาคารสำนักงาน ผ่านกลุ่มคนหลายคนที่ได้ว่าเป็นคณะกรรมการ หล่อนจึงยิ้มให้ นัยน์ตาคู่สวยกวาดมองก็ไม่พบคนที่นัดหมาย จนมาหยุดอยู่หน้าเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ กำลังตัดสินใจว่าจะขึ้นไปหาข้างบนดีหรือเปล่า ร่างบางของมารดาก็โผล่มาจากลิฟต์โดยมีร่างสูงแข็งแรงประคองกอดไม่ห่าง

อารมณ์คุกรุ่นจากเมื่อเช้าเหมือนถูกน้ำมันราดเพิ่มเปลวเพลิงให้ร้อนระอุยิ่งขึ้น มินธราย่างสามชুমไปหาเป้าหมาย แวดตามาดร้าย

“คุณหญิงน่าจะไปหาหมอ เป็นลมบ่อยแบบ...”

ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มผู้หวังดีจะพูดจบ เขาก็ถูกอุ้งมือเล็กทั้งสองข้างผลักจนกระเด็นไปหลายก้าว เมธาวีต้องวิ่งมาประคองมารดาไม่ให้ล้มเพราะขาดหลักยึด

“พี่มิ่ง!”

“ไหนบอกไม่มีอะไร กดดันกันกลมแบบนี้ยังว่าไม่มีอะไรอีกหรือ?”

มินธราตวาดลั่น พนักงานหลายคนหันมาซุบซิบเพราะครอบครัวนี้
กำลังตกเป็นทีกล่าวถึงอยู่เสีย

“แล้วนายอีกคน หน้าตาทำทางก็ดี หาแฟนไม่ได้รีง ถึงต้องมา
ยุ่งกับผู้หญิงที่มีพันธะ”

กรินทร์ยังงุนงงจนไม่อาจตอบได้หญิงสาวตรงหน้าได้...ยายนี้เป็น
คนเดียวกับผู้หญิงที่ยืมหวานให้เขาในคืนนั้นจริงหรือ

“ยายมินท์!”

“มินท์ไม่คิดจะเชื่อพ่อกับแม่แล้ว อย่าหวังว่ามินท์จะยอมรับเรื่อง
พรรคนี้ล่ะคะ”

หญิงสาวคว้ากระเป๋าเก็บสมุดสเก็ตช์ภาพบนพื้นแล้วก้าวฉับๆ
จากไปโดยไม่สนใจใครทั้งสิ้น